

MORGAN RICE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE

A VARÁZSLÖ GYŰRŰJE – 1. KÖTET

A Varázslö Gyűrűje

Morgan Rice

A Hősök Küldetése

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

A Hősök Küldetése / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (A Varázsló Gyűrűje)

A VARÁSZLÓ GYŰRŰJÉBEN az azonnali siker eléréséhez szükséges minden hozzávaló megtalálható: összeesküvések, az összeesküvésekkel szembeni ellenállás, relytély, vitéz lovagok, és virágzó szerelmek, teli összetört szívekkel, csalódással és elárulással. A regény olvasása órákig le fog kötni, kielégítve minden korosztály ízlését. A könyv mélyen ajánlott minden, fantázia dús olvasmányt kedvelő állandó könyvtárába. --Books and Movie Értékelések, Roberto MattosElső helyen álló besztzeller, több mint 500 ötcsillagos értékeléssel az Amazonon! Az első számú besztzeller írótól, Morgan Ricetől származó fantázia sorozat első könyve. A HŐSÖK KÜLDETÉSE (A VARÁSZLÓ GYŰRŰJE című sorozat első kötete) egy kiváló kisfiú hősies átalakulását mutatja be, a Gyűrű Királyságán kívüli kis faluból származó 14 éves kisfiúét. Thorgrin, a négy gyerek közül a legfiatalabb, apja által legkevésbé kedvelt, fiútestvérei által utált, hamarosan megérzi, hogy a többiektől sok mindenben különbözik. Minden álma, hogy egy nagy harcossá váljon, beálljon a király hadseregébe, és megvédje a Gyűrűt, a Szurdok másik oldalán rejtőzködő sokféle félelmetes lényektől. Mikor eljön az ideje, hogy megpróbálkozzon bejutni a Király hadseregébe, apja megtiltotta ezt neki, de a fiú nem fogadja el apja határozatát: egyedül és félelmet nem ismerve indul útnak, hogy kényszerrel hatoljon be a királyi udvarba, elismerést nyerve. A királyi udvar viszont mindennapos családi drámákkal, az uralom iránti harccal, ambícióval, féltékenységgel, erőszakkal és csábítással van tele. MacGil király még nem választott utódot gyermekei közül, az ősi Királyi Kard, a királyság minden erejének megtestesítője még érintetlenül áll, a kiválasztott eljövételére várva. Thorgrin kívülállóként érkezik, keményen meg kell küzdenie az elismerésért és a Királyi Hadseregbe való befogadásáért. Thorgrin hamarosan rájön, hogy olyan titkos erőkkel rendelkezik, amiket még nem tud megérteni, ráébred az áldásra ami neki adatott, valamint a különleges sorsára. Minden valószínűség ellenére, beleszeret a király lányába, és amint ez a tiltott kapcsolat kivirágzik rájön, hogy erős ellenfelei vannak. Miközben erejét értelmezni próbálja, a király varázslója szárnya alá veszi, és feltárja előtte az igazat egy ismeretlen anyáról, aki a Szurdokon túl, egy távoli országban él, a Sárkányok

országán is túl. Mielőtt Thorgrin beteljesítené válalkozását, és a régvárt harcosná alakulna, egy nehéz kiképzésen kell átmennie. E kiképzés nagyon rövid lesz, mivel nemsokára a királyi cselszövések, és ellen-cselszövések közepén találja magát. Ezek veszélyeztetik szerelmét, lealacsonyítva őt – és vele együtt az egész királyságot. A HŐSÖK KÜLDETÉSE, kifinomult szóösszetételével és jellemzéseivel, egy barátokról és szerelemről, riválisokról, vetélkedő kérőkről, páncélos lovagokról és sárkányokról, összeesküvésekről és politikai fordulatokról, megöregedésről és összetört szívekről, kiábrándulásról, ambícióról és elárulásról szóló, hősi regény. Becsületről és bátorságról, sorsról és végzetről, varázslatról szóló mese. A regény egy olyan fantáziavilágba vezet be minket, amit nem fogunk soha elfelejteni, érdekes és lebilincselő olvasmány minden korosztály számára. A regény megalkotásához hozzávetőlegesen 82. 000 szavat használt az író. JEGYZÉK: Az olvasók kérésére, a könyvet szakmailag újra szerkesztették, a jelen változat nyelvtani és nyomdahibáktól mentes. A 3-17. kötet szintén megvásárolható! Egy szórakoztató hősi fantázia. – Kirkus Értékelések Valami figyelemre méltó dolog kezdete rejlik ebben a kötetben. San Francisco Könyv Értékelések Akcióval tömött ... Rice regényei tömörek, az előfeltételek érdekesek. Publishers Weekly Egy szellemes agyszülemény... Csak a kezdete egy ígéretes, hősi tinédzser sorozatnak. Midwest Book Értékelések

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Első Fejezet	10
Második Fejezet	16
Harmadik Fejezet	23
Negyedik Fejezet	29
Ötödik Fejezet	33
Hatodik Fejezet	36
Конец ознакомительного фрагмента.	39

Morgan Rice

A Hősök Küldetése (A Varázsló Gyűrűje –1. Kötet)

Lelkes éljenzés Morgan Rice-nek

“Egy szellemes fantázia, ami rejtélyt és cselszöves elemeket sző a történetbe. A *Hősök küldetése* leginkább a bátorság megnyilvánulásáról szól, és az életcél tudatosításáról, ami a fejlődéshez, érettséghez, és tökéletességhez vezet.... A velős fantázia kalandokra vágyóknak, a főszereplők, eszközök, és akció, élénk találkozás sorozatot nyújt, melyek jól alátámasztják Thor fejlődését, az álmodozó gyerekből egy fiatal felnőtté váló változását, miközben lehetetlen esélytelenséggel küzd a megélhetéséért Ez csak a kezdete egy ígéretes fiatal hősies sorozatnak.”

--*Midwest Book Értékelések (D. Donovan, eBook bíráló)*

“A VARÁSZLÓ GYŰRŰJÉN BEN az azonnali siker eléréséhez szükséges minden hozzávaló megtalálható: összeesküvések, az összeesküvésekkel szembeni ellenállás, rejtély, vitéz lovagok, és virágzó szerelmek, teli összetört szívekkel, csalódással és elárulással. A regény olvasása órákig le fog kötni, kielégítve minden korosztály ízlését. A könyv mélyen ajánlott minden, fantázia dús olvasmányt kedvelő állandó könyvtárába.”

--*Books and Movie Értékelések, Roberto Mattos*

“Rice szórakoztató hősies fantáziája [A VARÁSZLÓ GYŰRŰJE] a műfaj klasszikus vonásait foglalja magába —az erős beállítás, az ősi Skócia történelme és tájai, valamint egy jó adag udvarházi cselszövés adott ihletet a könyv megírásához.”

—*Kirkus Értékelések*

“Nagyon tetszett ahogy Morgan Rice felépítette Thor személyiségét, valamint a világot amiben élt. Nagyon jól le van írva a helyszín, valamint a helyszínt benépesítő lények...Nagyon élveztem [a cselszöveget]. Rövid és bájos volt.... Épen elég értéktelen szereplő volt benne, így nem zavarodtam össze. Kalandok és szívszaggató percek is vannak benne, de a leírt cselekmény nem volt túlságosan furcsa. A könyv kitűnő olvasmány egy tinédzser olvasó számára... Megtalálható benne valami jelentős folyamat kezdete...”

--*San Francisco Book Értékelések*

“A Varázsló gyűrűje című akciódús hősies fantázia regényciklus első könyvében (ami jelenleg 17 kötetből áll), Rice bemutatja az olvasóknak a 14 éves Thorgrin-t "Thor" McLeod-ot, akinek egyedüli álma, hogy a királyt szolgáló lovagok élgárdájába, az Ezüst Légióba lépjen.... Rice leírása vaskos, az előfeltétel érdekes.”

--*Publishers Weekly*

“[A HŐSÖK KÜLDETÉSE] egy gyors és könnyű olvasmány. Minden fejezet vége arra készíti az olvasót, hogy tovább haladjon és felfedezze mi történik a következőkben, nem engedve az olvasót, hogy letegye a könyvet. A könyvben némi helyesírási hibát találunk, néhány név összekavarodik, de ez nem vonja el figyelmünket a történetről. A könyv vége arra készítetett, hogy rögtön elkezdjem a második kötet olvasását, és pontosan ezt tettem. „A varázsló gyűrűje” regénysorozat mind a kilenc kötete megvásárolható a Kindle könyvesboltban, kezdetként pedig, az első kötet – „A Hősök küldetése” ingyenesen letölthető! Ha vakációban valami gyors és szellemes olvasmányt keresel, ez a könyv a célnak kitűnően megfelel.”

--FantasyOnline.net

Morgan Rice

Morgan Rice, a tizenhét kötetből álló, legolvasottabb hősies sorozat: „A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE” írója manapság az Amerikai Egyesült Államok első besztszeller írója, és számos regénysorozat szerzője. Regénysorozatai közül megemlíthetjük a: „VÁMPIR FOLYÓIRATOK” című első besztszeller sorozatot, ami tizenegy könyvből áll (és még folytatódik); a „TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA”, ami szintén első besztszeller, poszt-apokaliptikus thriller két könyvbe foglalva (de még folytatódik); valamint a legújabb hősies fantáziaregény sorozatot „KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK”. Morgan könyvei megvásárolhatók több mint 25 nyelvre lefordítva audió, és nyomtatott kiadásban.

FORDITOT (a Vámpír folyóiratok első kötete), AZ ELSŐ ARÉNA (a Túlélés trológia első kötete) és A HŐSÖK KÜLDETÉSE (a Varázsló gyűrűje első kötete) ingyenesen letölthetők!

Morgan szívesen veszi az önök véleményét, ezért kérjük látogasson el a www.morganricebooks.com weboldalra, iratkozzon fel az e-mail listára, ezúttal egy ingyenes könyvben részesül, ingyen ajándékot is kap, ingyenes applikációt tölthet le, elolvashatja a legújabb exkluzív híreket, valamint Facebook és Twitteren keresztül is kapcsolatba léphet az íróval!

Morgan Rice könyvek

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE (Első kötet)

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)

A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)

A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)

A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)

A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)

A HŐSIESSÉG MEGBIZÁSA (6. kötet)

A KARDOK RITUSA (7. kötet)

A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)

VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)

A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)

AZ ACÉL URALMA (11. kötet)

A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)

A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)

A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)

A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)

A LOVAGI TORNA (16. kötet)

A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

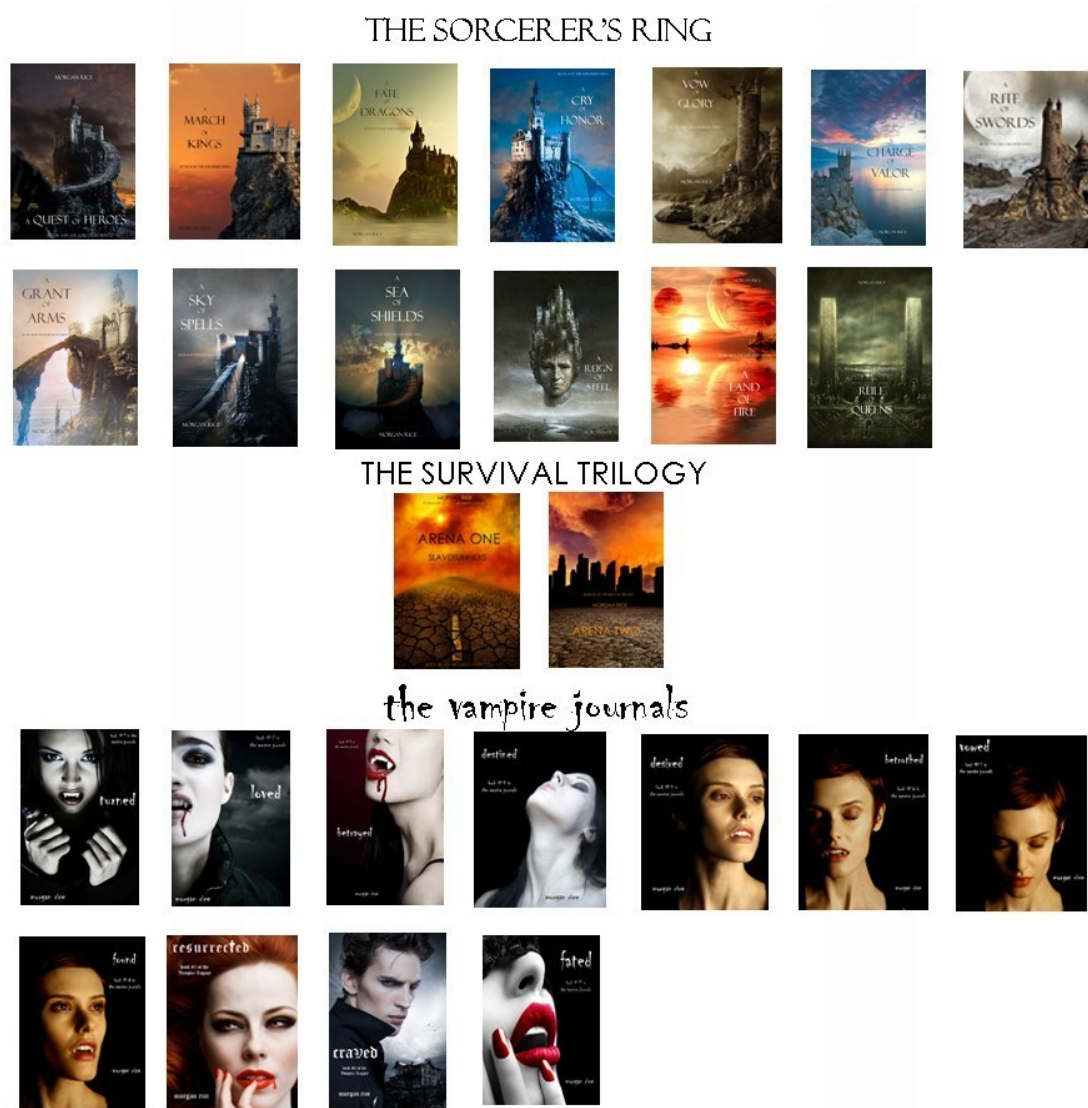
A TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA

AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1 kötet)

ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

A VÁMPIR FOLYÓIRATOK

FORDÍTOTT (1. kötet)
SZERETETT (2. kötet)
ELÁRULT (3. kötet)
ELRENDELTESETT (4. kötet)
KIVÁNT (5. kötet)
JEGYESPÁR (6. kötet)
KIJELENTVE (7. kötet)
MEGTALÁLT (8. kötet)
FELÉLESZTETT (9. kötet)
SÓVÁRGOTT (10. kötet)
VÉGZETES (11. kötet)

Írta: Morgan Rice A mű eredeti címe: A Quest of Heroes

Fordította: Bihari György Szerkesztő: Nemcsók Adrienn, Vajna Gyöngyi Nyelvi korrektor:
Vajna Gyöngyi Műszaki szerkesztő: Szekretár Attila

© Morgan Rice 2012 © Bihari György 2013 © Maxim Könyvkiadó Kft. 2013

A kiadvány a Lukeman Literary Management Ltd. engedélyével készült.

A könyvben szereplő idézetet fordította: Vas István.

ISBN: 978 963 261 355 0 (puhatáblás), kiadói kód: MX-856

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft. Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu Felelős kiadó: Puskás Norbert Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

„A koronás fej fekhelye keményebb.” (*William Shakespeare: IV. Henrik*)

Első Fejezet

Afiú az alföld legmagasabb dombján állt a Gyűrű Nyugati Királyságában, és észak felé bámulva leste az első felkelő napot. Ameddig ellátott, a teve púpjára emlékeztető, zöld dombok hullámai követték egymást. Az első nap sötétnarancs színű sugarai felragyogtatták a hajnali köd vízcseppjeit, amelyeknek bűvös csillogása éppen illett a fiú hangulatához. Ritkán kelt ilyen korán, vagy merészkedett el ilyen messzire az otthonától, és sosem hágott ilyen magasra, mert tudta, hogy magára vonná apjának haragját. Ám ezen a napon nem törődött vele. Ezen a napon elhanyagolta a milliányi szabályt és a mindennapi munkát, amelyekkel életének eddigi tizennégy évében sanyargatták. Ez a nap más volt. Ez volt az a nap, amikor találkozik a sorsával.

A fiú, Thorgrin, a Nyugati Királyság Déli Tartományának McLeod klánjából, a barátainak egyszerűen csak Thor, négy fiú közül a legfiatalabb, akit az apjuk a legkevésebb szeretett, egész éjszaka egy szemhunyaszt sem aludt az izgalomtól. Hánykolódott, forgolódott, az álmatlanságtól könnyező szemmel várta, sürgette a napot, hogy süssön már fel. Sokévente csak egyszer van ilyen nap, és ha lemarad róla, akkor itt ragad a falujában, arra ítélve, hogy hátralevő napjaiban apja nyáját terelgesse. Még gondolatnak is elviselhetetlen.

Az Összeírás Napja. Ez volt az a nap, amikor a király toborzói bejárták a tartományokat, hogy önkénteseket verbuváljanak a király légiójába. Thornak ez volt az álma, amióta élt. Számára az élet egyet jelentett: azt, hogy csatlakozik az Ezüstcsapathoz, a király lovagjainak elit alakulatához, akik a legszebb páncélt viselték és a legkiválóbb fegyvereket forgatták a két királyságban. Ám az Ezüstcsapatnak csak az lehetett a tagja, aki bejutott a légióba, amely a tizennégy-tizenkilenc éves fegyvernökök alakulata volt. És akinek az apja nem volt nemesember, vagy híres harcos, annak nem kínálkozott más út.

Az egyetlen kivételt az Összeírás Napja jelentette, ez a néhány évenként bekövetkező ritka esemény, amikor a légió létszáma megcsappant, és a király emberei bejárták a vidéket, hogy újoncokat toborozzanak. Mindenki tudta, hogy kevés közembert szemelnek ki, és még ennél is kevesebben lesznek igazi légiósok.

Thor mereven bámulta a látóhatárt, mozgás jeleit kereste. Tudta, hogy az Ezüstcsapat erre jön, mert ez az egyetlen út az ő falujukba, és elsőnek akarta meglátni a közeledőket. Birkanyája tiltakozott, méltatlankodva, kórusban bégettek, nógatták a fiút, hogy terelje le őket a rétre, ahol jobb a legelő. Thor igyekezett nem figyelni a zajra és a bűzre. Összpontosítania kellett.

Csak azért bírta ki, hogy pásztora és cselédje legyen az apjának és a bátyjainak, akit a legkevésebb szíveltek és a legtöbbet dolgoztattak, mert abba a gondolatba kapaszkodott, hogy egy napon elmegy innen. Egy napon, amikor eljön az Ezüstcsapat, mindenkit ámulatba fog ejteni, akik eddig alábecsülték, mert azok között lesz, akiket kiválasztanak. Egyetlen ugrással felpattan a szekerükre, és búcsút mond a kapufélfának.

Az apja természetesen sosem gondolta komolyan, hogy fölvehetik a légióba, egyáltalán, sosem gondolta, hogy vihetné bármire is a legkisebb fia. Minden szeretetét és figyelmét a három másik kapta. A legidősebb tizenkilenc éves volt, a többiek egy-egy év eltéréssel követték, míg Thor jó három évvel a legfiatalabb után született. Talán mert időben közelebb álltak egymáshoz, talán mert annyira hasonlítottak egymásra, viszont egy közös vonásuk sem volt Thorral, alig vettek tudomást a létezéséről.

Ráadásul valamennyien szálásabbak, vállasabbak voltak nála, és Thor, noha tudta magáról, hogy nem alacsony, kicsinek érezte magát mellettük. Izmos volt a lába, de törekenynek látszott a fivéreirei fatuskó tagjai mellett. Apjuk meg sem próbálta ellensúlyozni a különbségeket, mintha még tetszettek is volna neki, hagyta, hogy Thor terelje a nyáját, és köszörülje a fegyvereket, miközben bátyjai nyugodtan edzhettek. Hallgatóságos megegyezés volt a családban, hogy Thor az egész életét az árnyékban tölti, onnan figyelni majd, ahogy a fivéreirei nagy tetteket hajtanak végre. Apja és bátyjai

úgy képzeltek, a legfiatalabb majd itthon marad, elnyeli ez a falu, és az lesz a dolga, hogy megad nekik minden támogatást.

Ennél is rosszabb volt az a sejtélem, hogy a fivérei tulajdonképpen félnek tőle, sőt talán gyűlölik is. Minden pillantásuk, minden mozdulatuk arról árulkodott, hogy tartanak tőle, vagy féltékenyek rá. A fiú nem értette, miért. Talán mert különbözött tőlük, nem hasonlított rájuk, nem úgy beszélt, mint ők, még csak nem is úgy öltözött. Apjuk a legszebb holmit, a skarlát és bíbor ruhákat, az aranyozott fegyvereket a bátyjainak tartogatta, Thornak a legegyszerűbb ruhákkal kellett beérnie.

Ám ő igyekezett a legjobbat kihozni abból, amije volt: széles övvel megkötötte a derekán az inget, és most, nyáron, levágta az ujjait, hogy a szellő simogassa izmos karját. Az inghez durva lenvászon nadrágot viselt, más nadrágja nem is volt, és silány bőrből készült, fűzős bocskort, amit össze sem lehetett hasonlítani a testvérei csizmáival, ám Thornak épp megfelelt. Ez volt a pásztorok jellegzetes ruházata.

A viselkedése azonban nem vallott pásztorra. Magas, nyúlánk alakjával, büszke fejtartásával, szép állával, magas járomcsontjaival, szürke szemével inkább olyan volt, mint egy eltévedt harcos. Dús, barna haja csak a füle fölött göndörödött egy kicsit, és a szeme úgy csillogott a fényben, mint az ezüst halpikkely.

Testvérei tovább alhatnak ma reggel, kiadós reggelit kapnak, legjobb fegyvereikkel és apjuk áldásával indulnak el az Összeírásra, miközben neki még azt sem engedik meg, hogy odamenjen. Egyszer megpróbálta szóba hozni az apjának. Nem sok sikerrel. Apja kurtán véget vetett a beszélgetésnek és a fiú nem próbálkozott újra, bár igazságtalannak tartotta.

Mindenesetre nem kért abból a sorsból, amelyet az apja szánt neki. Mihelyt feltűnik a királyi karaván, visszarohan a házba, odaáll az apja elé, és tetszik, nem tetszik, jelentkezik a király embereinél. A többiekkel együtt vesz részt a válogatásban, és ezt az apja sem akadályozhatja meg. Már a gondolattól görcsbe rándult a gyomra.

Az első nap magasabbra kúszott az égen. Amikor fölkelt a mentazöld második nap, másfajta árnyalatot elegyítve a bíbor égbe, Thor észrevette őket.

A fiú megmerevedett az izgalomtól. Ott, a látóhatáron fölsejlettek egy szekér körvonalai. A kerekek hatalmas porfelhőt kavartak. Thor szíve gyorsabban vert. Megjelent még egy szekér. Azután még egy. Aranyozásuk úgy ragyogott a napok fényében, mint a patak vizéből kiszökkenő halak pikkelyei.

Amikor tizenkettőnél tartott a számolásban, elfogyott a türelme. A szíve vadul vert, és életében először megfellebbezett a nyájáról. Megfordult, lebotladozott a dombról. Mindent el fog követni, hogy észrevetesse magát!

Szinte meg sem állt kiszuszogni magát, miközben keresztülszáguldott a dombokon, a fák között. Nem érdekelte, hogy összekarcolják az ágak. Kiért egy tisztásra, és megpillantotta maga előtt az álmos kis mezővárost. Csupa földszintes, fehér, zsúptetős vályogház. Alig néhány tucat család lakott bennük. A kéményekből füst bodorodott, a korán kelők főzték a reggelit. Idilli hely, épp elég messze – egy teljes napi lovaglásra – Királyudvarhelytől ahhoz, hogy senkinek se legyen kedve idejönni. Csak még egy faluval több a Gyűrű peremén, egy küllő a Nyugati Királyság kerekében.

Megtette az utolsó szakaszt a falu főteréig, futás közben magasra rúgva a port. Csirkék és kutyák elugráltak az útjából. Egy öregasszony, aki a háza előtt kuporgott egy fortyogó vízzel teli üst mellett, méltatlankodva felszisszent.

– Lassabban már, fiam! – káromta, mert Thor a nagy rohanásban port rúgott a tűzre.

De ő nem lassított, sem az asszony, sem más kedvéért. Befordult egy mellékutcába, majd egy másikba. Kívülről ismerte az összes sarkot, és addig cikázott, amíg haza nem ért.

Az övék is ugyanolyan kicsi, jellegtelen, szögletes, zsúptetővel borított vályogház volt, akár a többi, ugyancsak egyszobás, amelynek az egyik oldalán az apjuk aludt, a másikon Thor három testvére, ám a többi háztól eltérően kis tyúkólat tapasztottak a hátuljához, amelyben Thornak kellett meghúznia magát. Eleinte a bátyjaival aludt, de azok idővel egyre nagyobbak, undokabbak,

összeférhetetlenebbek lettek, és látványosan kitúrták. Akkor ez fájt neki, de most örült a saját fészeknek, mert inkább távolabb húzódott a testvéreitől. Ez csupán igazolta azt, hogy ő a család számkivetettje, amit eddig is tudott.

Odaért az ajtóhoz és lassítás nélkül berontott.

– Apám! – kiáltotta zihálva. – Az Ezüstcsapat! Jönnék!

Apja és három testvére az asztalnál reggeliztek. A bátyjai már fölvették a legjobb ruháikat. A fiú szavaira felugrottak, és olyan lendülettel rohantak ki az ajtón, hogy a vállukkal félrelökték Thort.

Követte őket. Megálltak, és a látóhatárt kémlelték.

– Senkit nem látok – mondta mély hangon Drake, a leg-idősebb, a legvállasabb. Haját tövig lenyírta, akár a többiek. Ugyanolyan epés, vékony szája és barna szeme is volt. A szokott, fenyegető rosszallással nézett az öccsére.

– Én sem – visszhangozta az egy évvel fiatalabb Dross, aki mindig és mindenben utánozta a bátyját.

– Jönnék! – csattant fel Thor. – Esküszöm!

Apjuk szigorúan megmarkolta a vállát.

– Honnan tudod?

– Láttam őket.

– Hogyhogy? Honnan?

Thor habozott. Apja most megfogta. Természetesen tudja, hogy kizárólag a dombtetőről láthatta a király hadát. Thor nem tudta, mit válaszoljon.

– Felmásztam... a dombra.

– A nyájjal együtt? Tudod, hogy nem mehetnek olyan messze.

– De ma más nap van! Látnom kellett!

Az apja szúrósan nézett rá.

– Azonnal menj be, hozd a bátyáid kardjait, fényesítsd ki a kardhüvelyeket, hogy mutatósak legyenek, mire megjön a király hada!

Ezzel végzett is a legkisebb fiával. Visszafordult az idősebbekhez, akik az úton állva bámészkodtak.

– Gondoljátok, hogy kiválasztanak? – kérdezte Durs, a legfiatalabb fivér, aki három teljes évvel volt idősebb Thornál.

– Bolondok lennének, ha nem ezt tennék – mondta az apjuk. – Az idén kevés az ember. Nem lehet nagy a választék, különben nem fáradnának azzal, hogy idáig jönnék. Húzzátok ki magatokat, fejet fel, mellet ki! Ne nézzetek farkasszemet velük, de ne is nézzetek félre! Legyetek erősek, magabiztosak! Ne mutassatok gyengeséget! Ha a király légiójába akartok kerülni, úgy kell tennetek, mintha máris a tagjai lennétek.

– Igenis, apa! – mondta egyszerre a három fiú, és kihúzták magukat. Apjuk csúnyán nézett Thorra.

– Te mit keresel itt még mindig? – kérdezte. – Befelé!

Thor habozott. Nem akart szófogadatlan lenni, de beszélnie kellett az apjával. A szíve majd kiugrott, miközben önmagával viaskodott. Úgy döntött, jobb lesz engedelmeskedni. Kihozza a kardokat, utána fog szólni. A dac nem segít.

Berontott a házba, a fegyverállványhoz. Megkereste bátyjai fegyvereit, amelyeknek szépségét kiemelte a művészi ezüsthüvely. Apjuk évekig tartó robotolással szedte össze rájuk a pénzt. Felkapta mindhármat – kifogyhatatlan meglepetésére szolgált, hogy milyen súlyosak – és kiszaladt az ajtón a testvéreihez.

Odaadta nekik a kardjaikat, azután az apjukhoz fordult.

– Micsoda, nincs kifényesítve? – szólalt meg Drake.

Apjuk vasvillaszemmel nézett Thorra, de mielőtt kinyithatta volna a száját, a fiú elébe vágott.

– Kérlek, apám, beszélnem kell veled!

– Mondtam, hogy fényesítsd...

– Kérlek, apám!

Az apja harciasan meredt rá, azután elbizonytalanodott. Láthatta a fián, hogy komolyan beszél, így végül annyit mondott:

– Na?

– El akarok menni az összeírásra. A többiekkel együtt. Be akarok lépni a légióba. A bátyjai hahotázni kezdtek. Thor vérvörös lett. Ám az apja nem nevetett, sőt, egyre komorabb lett.

– Tényleg? – kérdezte.

Thor hevesen bólogatott.

– Betöltöttem a tizenégyet. Választható vagyok.

– A tizenégy az alsó korhatár – vetette oda Drake lenézően.

– Ha kiválasztanak, te lennél a legfiatalabb. Gondolod, hogy éppen téged választanak, amikor én is ott leszek, aki öt évvel idősebb vagyok nálad?

– Pimasz vagy – jegyezte meg Durs. – Mindig is az voltál.

– Nem titeket kérdeztelek – közölte Thor.

Visszafordult az apjához, aki változatlan komorsággal nézte.

– Kérlek, apám! – mondta. – Add meg nekem ezt a lehetőséget! Csak ennyit kérek. Tudom, hogy fiatal vagyok, de idővel bizonyítani fogok.

Az apja a fejét rázta.

– Nem vagy katonának való, fiam. Nem hasonlítasz a testvéreidhez. Te pásztor vagy. Az életed ide köt. Hozzám. Végezd el a munkád, csináld tisztességesen! Az ember ne álmodjon túl merészeket! Fogadd el az életed, tanul meg szeretni!

Thor úgy érezte, megszakad a szíve. Az élete a szeme láttára omlott össze. Nem, gondolta. Ez nem lehet.

– De apám...

– Csönd legyen! – süvöltötte az apja fülsértően éles hangon.

– Elég volt belőled! Már jönnek. Eredj az útból, és igyekezz tisztességesen viselkedni, amíg itt vannak!

Előrelépett, és úgy lökte félre Thort, mintha tárgy lenne, amelyet nem szeret látni. Sonkamancsa csípősen csattant a fiú mellkasán.

Nagy zaj támadt, a falusiak kiözönlöttek házaikból és felsorakoztak az utcákon. Sűrűsödő porfelhő mutatta a karaván útját. Pár perccel később begördült mennydörgő robajjal a tucatnyi társzeker.

Mintha váratlanul hadsereg szállta volna meg a falut. Thor otthonának közelében állították meg táncoló, horkantó lovaikat. Nagyon sokáig tartott, amíg a por leülepedett. Thor alig várta, hogy egy lopott pillantást vethessen a páncéljukra, fegyverzetükre. Még sosem került ilyen közel az Ezüstlovagokhoz. Majd kiugrott a szíve.

Az élen álló lovas leszállt ménjéről. Itt állt egy valódi, hamisítatlan Ezüstlovag, ragyogó gyűrűvértben, övéen hosszú karddal. Harminc egynéhány évesnek látszott, tehát már férfi volt, borostás, sebhelyes arcú, törött orrú alak, a legtekintélyesebb jelenség, akit Thor valaha is látott. Legalább kétszer szélesebb volt a többieknél, viselkedése elárulta, hogy ő a vezér.

Leugrott a földútra, és nagy sarkantyúpengés közepette ment oda a felsorakozott fiúkhoz.

Suhancok tucatjai húzták ki magukat merev vigyázásban, reménykedve. Az Ezüstcsapathoz tartozni megbecsülést, csatákat, hírnevet, dicsőséget jelentett, valamint földet, címet, gazdagságot. Az Ezüstlovag a legelőnyösebb házasságra, a legszebb birtokra, dicső életre számíthatott. A családnak is jutott a megtiszteltetésből. Ezen az úton az első lépés az volt, ha fölvettek valakit a légióba.

Thor a hatalmas, aranyozott társzekeret bámulta. Sok újonc fér el bennük. A királyság nagy, a toborzóknak sok falut kellett végiglátogatniuk. A fiú nagyot nyelt. Belátta, hogy esélyei még

gyatrábbak, mint gondolta. Le kellene győznie ezt az összes fiút – akik között híres verekedők is voltak – meg a három bátyját. Megszédült.

Alig kapott levegőt, miközben a katona szótlanul végigment a reménykedők előtt. Az utca túloldalán kezdte, azután lassan megfordult. Thor természetesen ismerte a többi fiút. Azt is tudta, hogy némelyikük titokban nem szeretné, ha kiválasztanák, a családjuk erőlteti a katonaságot. Ők meg féltek, hogy nem lesz belőlük jó katona.

Thort égette a megalázás. Úgy érezte, legalább annyira megérdemli, hogy kiválasszák, mint ezek itt. Csak mert a bátyái idősebbek, nagyobbak és erősebbek, ez nem jelenti azt, hogy neki nincs joga bejutni közéjük. Most vadul gyűlölte az apját, és majd kibújt a bőréből, amikor a katona közelebb ért hozzá.

Most először állt meg, mégpedig Thor fivérei előtt. Végignézett rajtuk, láthatólag tetszetek neki. Megragadta az egyik kardhüvelyt, és megrántotta, mintha azt ellenőrizné, milyen erős.

Elmosolyodott.

– Ugye, még nem használtad a kardodat csatában? – kérdezte Drake-től.

Thor először látta Drake-et idegesnek. Bátyja görcsösen nyelt egyet.

– Nem, nagyuram. De többször használtam a kiképzésen, és remélem, hogy...

– A kiképzésen!

A katona hahotázni kezdett, és a társaira kacsintott, akik könnyörtelenül kinevették Drake-et.

A fiú bíborvörös lett. Thor azt is először látta, hogy Drake zavarba jön. Rendszerint ő hozott zavarba másokat.

– Nos, akkor elmondhatom ellenségeinknek, hogy rettegje

nek téled, hiszen már használtad a kardodat kiképzéskor. A katonák ismét hahotázni kezdtek.

A katona a másik két testvért vette szemügyre.

– Három egyforma legény – mondta, borostás állát vakargatva. – Ez hasznos lehet. Valamennyien derekas termetűek vagytok. De még nem estetek át a próbán. Hosszas kiképzésen kell részt vennetek, hogy megüssétek a mércét.

Egy pillanatra elhallgatott.

– Azt hiszem, lenne itt nektek hely.

A hátsó szekér felé biccentett.

– Szálljatok be, de siessetek, mielőtt meggondolnám magam! A három testvér sugárzó arccal futott a szekérhez. Thor ész

revette, hogy az apjuk arca is ragyog.

Ő viszont lesújtottan nézte, ahogy távolodnak.

A katona a következő ház felé tartott. Thor nem bírta tovább.

– Nagyuram! – kiáltotta.

Az apja fenyegetően meredt rá, de a fiút ez már nem érdekelte.

A katona megállt, majd lassan visszafordult.

Thor kettőt lépett előre. Azt hitte, kiugrik a szíve, és annyira kidüllesztette a mellét, amennyire csak tudta.

– Engem nem néztél meg, uram – mondta.

A katona csodálkozva végigmérte, mintha ez valami tréfa lenne.

– Csakugyan? – kérdezte és nevetésben tört ki.

Emberei ugyancsak hahotáztak. Thor rájuk sem hederített. Ez az ő pillanata volt. Most vagy soha.

– Be akarok lépni a légióba! – mondta.

A katona hozzálépett.

– Csakugyan?

Úgy tűnt, jól szórakozik.

- Betöltötted már a tizennégyet?
- Igen, nagyuram. Két hete.
- Két hete!

Elnevette magát. Emberei követték példáját.

- Ellenségeinknek bizonyára inukba száll a bátorság, ha meglátnak!

Thor fel volt háborodva. Valamit tennie kell. Nem hagyhatja, hogy így érjen véget. A katona máris menni akart. Nem hagyhatta.

Kilépett a sorból, és nagyot kiáltott: – Uram, hibát követsz el! A sokaság szörnyülködve felhördült. A katona megállt, ráérősen visszafordult. Most már fenyegető volt a tekintete.

- Ostoba kölyök! – mondta az apja és megragadta Thor vállát. – Mars befelé!

- Nem megyek! – ordította Thor, és lerázta magáról az apja kezét. A katona elindult a fiú felé. Az apa visszahúzódott.

- Tudod, milyen büntetés jár annak, aki megsért egy Ezüst lovagot? – förmedt rá a fiúra a katona. Thor szíve vadul vert, de tudta, hogy nem hátrálhat.

- Kérlek, uram, bocsáss meg neki! – kérte az apa. – Gyerek ez még, és...

– Nem hozzád szóltam! – mondta a katona, és olyan megsemmisítő pillantással mérte végig Thor apját, hogy az meghunyászkodott, azután ismét a fiúra nézett.

- Felelj! – parancsolta.

Thor nyelt egyet. Nem jött ki hang a száján. Nem így képzelte el a jelenetet.

– Egy Ezüstlovagot megsérteni annyi, mintha a királyt sérténék meg – mondta gyöngye hangon, felidézve, amit tanult.

- Igen – bólintott a katona. – Vagyis akár negyven korbácsütést is kaphatsz, ha úgy döntök.

– Nem akartalak megsérteni, nagyuram! – felelte Thor. – Csak azt akartam, hogy kiválasszanak. Kérlek! Egész életemben erről álmodtam! Kérlek! Hadd csatlakozzam!

A katona csak állt. Arca lassan megenyhült. Hosszú idő múlva megrázta a fejét.

– Túl fiatal vagy, fiam. Büszke a szíved, de nem vagy készen. Gyere el hozzánk, ha majd elválasztottak. Ezzel elviharzott, rá sem nézve a többi fiúra, és felpattant a nyeregbe. Thor csüggedten figyelte, ahogy a karaván elindul. Ugyanolyan gyorsan távoztak, ahogy érkeztek.

Búcsúzóul még láthatta a három bátyját. Az utolsó szekér hátuljában ültek, és fitymálva, gúnyosan nézték őt, miközben az orra előtt vitte el őket a szekér egy jobb életbe.

Úgy érezte, mintha lassan meghalna. Körülötte elcsitult az izgalom, a falusiak visszatértek otthonaikba.

– Tisztában vagy vele, milyen butaságot csináltál, te ostoba kölyök? – vakkantotta az apja és megragadta a vállát.

- Tisztában vagy vele, hogy tönkretehetted volna a bátyáid esélyeit?

Thor gorombán lerázta magáról az apja kezét, mire az pofon ütötte.

Ez fájt. A fiú dacosan meredt az apjára. Most történt meg vele először, hogy szeretett volna visszaütni. De megfékezte magát.

– Indíts a birkáimért, hozd őket vissza, de azonnal! És ha visszatérsz, ne számíts ételre. Ma este nem kapsz enni, és elgondolkodsz azon, amit tettél.

- Lehet, hogy nem is jövök vissza! – kiáltotta Thor, azzal elcsörtetett a dombok irányába.

- Thor! – ordította az apja. Néhány falusi megállt, és őket bámulták.

Thor kocogni kezdett, aztán átcsapott futásba. A lehető legmesszebb akart kerülni innen. Alig vette észre, hogy sír. Ömlöttek a könnyei, mert valamennyi álma összetört.

Második Fejezet

Órákon át bolyongott dühösen a dombok között, míg végül kiválasztotta az egyiket, leült rá, átkarolta a lábát, és a láthatárt bámulta. Figyelte, ahogy a szekerek eltűnnek, azután a porfelhőt nézte, amely még órák múlva is jelezte a karaván nyomát. Nem jönnek el többé. Mostantól az a sorsa, hogy itt maradjon ebben a faluban, éveken át, egy újabb lehetőségre várva, már ha valaha is visszatérnek. Ha az apja valaha is engedélyezi. Most már csak ők ketten élnek a házban, és az apja biztosan ki fogja tölteni rajta a dühét. Továbbra is cseléd marad, telnek az évek, végül ugyanolyan lesz, mint ő, jelentéktelen, silány életet él, miközben a bátyjai dicsőséget és hírnevet szereznek. Izzott benne a felháborodás. Nem ilyen életet kívánt magának, az biztos. A fejét törte, mit tehetne, hogyan változtathatna ezen. De semmi nem jutott az eszébe. Az élet ezeket a kártyákat osztotta ki neki. Órákig tartó gubbasztás után csüggedten fölállt, és barangolni kezdett az ismerős dombok között, egyre magasabbra, egyre közelebb a nyájhoz, a magas dombtetőn. Amíg ő kapaszkodott, az első nap lenyugodott, a második a tetőpontra ért, és zöldes árnyalatba borította az eget. Thor nem sietett. Szórakozottan leoldotta a derekáról a sokéves használattól megkopott parittyá bőrszíját. Benyúlt a csípőjére kötött tasakba, az összegyűjtött, sima kavicsokat babrálta, amelyeket egyenként válogatott össze a környező patakok medréből. Olykor madarakra vadászott, máskor rágsálókra. Évek óta gyakorolta a parittyázást. Eleinte mindent elvétett; azután egyszer eltalált egy mozgó célpontot. Azóta tévedhetetlen pontossággal célzott. Mostanra a vérében volt a parittyázás, és ez segített enyhíteni dühét. A bátyjai átvághatnak a kardjukkal egy hasábfát, de sosem találánának el kövel egy repülő madarat.

Oda sem figyelve behelyezett egy követ a parittyába, homorított, teljes erőből megforgatta, és arra gondolt, hogy az apjára céloz. Egy távoli fa ágát találta el, amely lehullott. Amikor fölfedezte, hogy képes élő állatot ölni, nem vette célba többé őket, félt a saját erejétől és senkit nem akart bántani; mostanában ágakon gyakorolt. Kivéve persze, ha róka támadt a nyájra; azok egy idő után megtanulták, hogy elkerüljék a nyáját. Ennek eredményeképpen a faluban Thor számított a legjobb pásztornak.

A bátyáira gondolt, hogy hol lehetnek éppen, és megint dühöngeni kezdett. Egynapi szekerezés után megérkeznek Királyudvarhelyre. Szinte látta őket. Látta, ahogy harsonazengés közepette megérkeznek, és pompás ruhákba öltözött emberek üdvözlik őket. Harcosok köszöntik őket. Az Ezüstcsapat harcosai. Befogadják őket, helyet kapnak a légió barakkjaiban, azután a legjobb fegyverekkel kiképezik őket a király gyakorlóterein. Mindegyiket beosztják fegyvernőknek egy híres lovag mellé. Egy napon őket is lovaggá ütik, saját lovat, saját címet kapnak, és nekik lesznek fegyvernökeik. Részt vesznek az ünnepeken és a király asztalánál esznek. Varázslatos élet volt ez. És ő mindezt elveszítette.

Émelyegni kezdett, nem akart ezzel foglalkozni, de nem sikerült. Valahol mélyen egy parancsoló hang azt kiáltotta, hogy nem szabad feladnia, mert ő ennél többre hivatott. Nem tudta, mi lehet ez, de azt igen, hogy nem itt fogja megtalálni. Érezte, hogy ő más. Sőt különleges. Senki nem érti meg. Mindenki alábecsüli.

Elérte a legmagasabb dombot, megtalálta a nyáját. A jól szoktatott birkák nem széledtek szét, együtt rágsálták elégedetten azt a kevés fűvet, amit találtak. Megszámolta őket, kereste a hátukon a piros pettyet, amelyet ő festett rájuk. Amikor végzett, meghűlt az ereiben a vér. Egy birka hiányzott.

Újra és újra megszámlolta őket. Nem tudta elhinni: egy eltűnt.

Még sosem veszített el egyetlen birkát se. Az apja nagyon megbünteti érte. De még ennél is jobban fájt neki, hogy az egyik birkája magányosan, sebezhetően tévelyeg a vadonban. Nem bírta elviselni az ártatlanok szenvedését.

Felszaladt a dombtetőre, és addig fürkészte a látóhatárt, amíg fel nem fedezte a messzeségben, több dombbal arrébb: ott volt a magányos birka, a vörös ponttal a hátán. A fekete bárány. Elszoruló

szívvel látta, hogy a birka nem egyszerűen megszökött, de egyenesen nyugat felé, az Éjsötéteredőbe tart!

Nagyot nyelt. Az Éjsötéteredő tiltott hely volt, nemcsak birkáknak, de az embereknek is. Messze túl volt a falu határán, és Thor, amióta megtanult járni, tudta, hogy oda nem merészkedhet. Nem is tette. A legendák szerint odamenni egyenlő volt a biztos halállal, mert az érintetlen vadonban gonosz állatok ólálkodnak.

Thor habozva nézett föl a sötétedő égre. Nem hagyhatja elkóborolni a birkát. Úgy számította, hogy ha gyorsan mozog, még időben visszaér.

Még egy utolsó pillantást vetett hátrafelé, azután futásnak eredt nyugat felé, az Éjsötéteredő irányába, amely fölött vastag felhők gyülekeztek. Összeszorult a szíve, de a lábai maguktól vitték. Úgy érezte, ha akarna, se tudna visszakozni.

Mintha lázálomban futott volna.

Megállás nélkül rohant le a dombokról az Éjsötéteredőbe. Az ösvények véget értek a vadon szélén. Olyan földön futott, ahol még sohasem járt emberi láb. Avar ropogott a talpa alatt.

Ahogy behatolt az erdőbe, azonnal elnyelte a sötétség. A fényt kizárták a toronymagas fenyők. Itt hidegebb is volt. Ahogy átlépte a határt, megborzongott. Nem csak a sötét és a hideg okozta. Valami más is. Valami, amit nem tudott megnevezni. Mintha... figyelték volna.

Felnézett a szélben hajladozó, göcsörtös, vénséges ágakra, amelyek vastagabbak voltak nála. Alig tett meg ötven lépést, amikor különös állati neszeket hallott. Megfordult, de alig látta a nyílást, amelyen belépett. Már is úgy érezte, hogy innen nincs kiút. Habozott.

A titokzatos, megfjezhetetlen Éjsötéteredő mindig ott lappangott a falu határán, és Thor öntudatának peremén. Nem volt olyan pásztor, aki bemerészkedjen az erdőbe az elkódorgott birkája után. Még az apja sem. A vadon kimeríthetetlen forrása volt a baljós szóbeszédnek.

De a mai nap más volt, Thor már nem törődött az intelmekkel. Énjének egy része a végsőig akarta feszíteni a húrt, hogy a lehető legmesszebb kerüljön az otthonától, belevesse magát az életbe, hogy vigye, ahova akarja.

Még beljebb merészkedett, azután megállt, mert nem tudta, merre tovább. Észrevett nyomokat, meghajlott ágakat, amelyek jelezték, merre mehetett a birkája, így arrafelé indult. Majd egy idő után másfelé.

Alig egy óra alatt reménytelenül eltévedt. Törte a fejét, mer-ről jött, de már semmiben sem volt biztos. Kínos szorongás fogta el, de mivel úgy érezte, nincs más út, csak előre, így hát tovább ment.

A távolban meglátott egy napfénykévét, és arra indult. Apró tisztásra jutott ki, és úgy állt meg a szélén, mintha a földbe gyökerezett volna a lába. Nem hitt a szemének.

Kék atlaszpalástot viselő embert látott, aki a hátát fordította felé. Nem, nem is ember volt, ezt még ilyen messziről is érezte. Valaki más. Talán egy druida. Magas volt és egyenes tartású, a fejét csuklya fedte, és tökéletesen mozdulatlanul állt, mintha semmi dolga nem lenne a világon.

Thor csak ácsorgott, nem tudta, mitévő legyen. Hallott már a druidákról, de még eggyel sem találkozott. Ráadásul a köntös finom aranyhímzéséből ítélve ez nem egy közönséges druida: ezek uralkodói jelzések. Királyudvarhelyről való. Thor nem értette. Mit keres itt a király egyik druidája?

Örökkévalóságnak tűnő idő után a druida lassan megfordult, ránézett a fiúra, és Thor fölismerte. Elakadt a lélegzete. Az ország egyik híressége volt, a király személyes druidája. Argon évszázadok óta látta el a tanácsadói tisztséget a Nyugati Királyság uralkodói mellett. Rejtély, hogy mit keres itt, ilyen messze az udvartól, az Éjsötéteredő kellős közepén. Thor már arra gondolt, hogy csak képzelődik.

– Nem csalt meg a szemed – mondta Argon.

Olyan mély, ősi hangon beszélt, mintha a fák szólaltak volna meg. Nagy, áttetsző szeme szinte belelátott Thorba, felmérte, mi lakozik benne. Thor megérezte a druidából sugárzó, hatalmas energiát. Mintha a nappal szemben állt volna.

Azonnal letérdelt, és meghajtotta a fejét.

– Nagyuram, ne haragudj, hogy megzavartalak! – mondta.

A tiszteletlenségért a király tanácsosával szemben börtön vagy halálbüntetés járt. Thornak ezt a születése óta a fejébe verték.

– Állj fel, gyerek! – felelte Argon. – Ha azt akarnám, hogy térdelj, szóltam volna.

Thor lassan fölállt és ránézett. Argon néhány lépést tett felé. Azután megállt, és olyan mereven bámulta a fiút, hogy az kezdte magát kényelmetlenül érezni.

– A szemed olyan, mint anyádé – mondta a druida.

Thor megdöbbsent. Sosem látta az anyját, az apja volt az egyetlen, aki ismerte. A fiúnak azt mondták, hogy a szülésbe halt bele, ami miatt Thornak mindig büntudata volt. Gyanította, hogy a családja emiatt utálja.

– Azt hiszem, összetévesztesz valakivel – mondta. – Nekem nincs anyám.

– Valóban? – mosolyodott el Argon. – Netán férfi szült?

– Azt akartam mondani, uram, hogy az anyám meghalt, amikor a világra hozott. Összetévesztesz valakivel.

– A Thorgrin vagy a McLeod klánból. Négy testvér közül a legfiatalabb. Az egyetlen, akit nem soroztak be.

Thor szeme tágra nyílt. Nem tudta, mire vélje ezt. Hogy egy Argonhoz fogható előkelőségnek fogalma lehet az ő létezéséről, ez több volt mint elképesztő. Sosem képzelte, hogy ismerhetik a falun kívül.

– Honnan... tudod?

Argon csak mosolygott, de nem válaszolt.

Thor azonnal kíváncsi lett.

– Honnan... – nehezen találta a szavakat. – ...honnan is

mered az anyámat? Találkoztál vele? Ki volt? Argon megfordult és elindult.

– Ezeket a kérdéseket eltesszük máskorra – mondta.

Thor döbbsenten nézte, ahogy távolodik. Szédítő titokzatos találkozás volt, és nagyon gyorsan történt. Nem engedheti, hogy a druida csak elmenjen. Utána sietett.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte. Szednie kellett a lábát, hogy lépést tarthasson az ódon elefántcsont botra támaszkodó Argonnal, aki sokkal sebesebben haladt, mint a fiú gondolta volna. – De ugye nem engem vártál?

– Hát ki más? – kérdezte Argon.

Thor még jobban sietett, hogy utolérje. Lejöttek a tisztásról, visszamentek az erdőbe.

– De miért engem? Honnan tudtad, hogy itt leszek? Mit akarsz?

– Sokat kérdezel – felelte Argon. – Szószátyár vagy. Inkább figyelned kéne.

Mentek tovább a vadonban. Thor igyekezett csöndben maradni.

– Azért jöttél, hogy megkeresd elveszett birkádat – mondta Argon. – Dicséretes igyekezet. De csak az idődet pocsékolod. Nem éli túl.

A fiú rámeredt.

– Honnan tudod?

– Fiam, én olyan világokat ismerek, amelyeket te nem. Leg

alábbis még nem. Thor ezt nem hitte el, de azért csak loholt a druida után.

– De nem hallgatsz rám. Ilyen a természeted. Csökönyös vagy, akár az anyád. Tovább keresed a bárányodat, mert mindenképpen meg akarod menteni.

Thor elvörösödött, mert Argon olvasott a gondolataiban.

– Harcias fiú vagy – tette hozzá a druida. – Erős akaratú. Túlságosan büszke. Ezek hasznos tulajdonságok. Ám egy napon a bukásodat okozhatják.

Argon egy mohos gerinc felé tartott, Thor követte.

– Be akarsz lépni a király légiójába – folytatta Argon.

– Igen! – felelte izgatottan Thor. – Van erre valamilyen lehetőségem? Hozzásegítenél?

Argon felnevetett, olyan mély, kongó hangon, hogy Thor hátán végigfutott a hideg.

– El tudom érni, hogy minden megtörténjen, és semmi se történjen. A sorsodat már megírták. De te vagy az, aki választ.

Thor nem értette.

Elérték a gerincet. Argon megállt, a fiúra nézett, aki pár lé pésnyire volt tőle, de így is égette a varázslóból áradó erő.

– Fontos a sorsod – mondta. – Ne mondj le róla.

Thor szeme kiguvadt. A sorsa? Fontos? Elöntötte a büszkeség.

– Nem értelek. Rejtvényekben beszélsz. Kérlek, folytasd!

Argon hirtelen eltűnt.

Thor nem hitt a szemének. Nézett ide-oda, fülelt, tépelődött. Csak képzelte volna? Valamilyen káprázat volt?

Megfordult, az erdőt kémlelte. Innen, a gerincről messzebb ellátott, mint korábban. Bámészkodás közben mozgást észlelt a távolban. Zajt hallott és biztosra vette, hogy a báránya az.

Lebotladozott a mohos gerincről, és a hang irányában visszasietett az erdőbe. Menet közben nem tudta kivenni a fejéből a találkozást Argonnal. Alig bírta felfogni, ami történt. Mit csinált a király druidája éppen itt? Rá várt. De miért? És mit jelent, amit a sorsáról mondott?

Minél inkább igyekezett kitalálni, annál kevésbé értette. Argon egyidejűleg intette, hogy ne menjen tovább, és ösztökélte, hogy mégis ezt tegye. A loholó fiún egyre jobban elhatalmasodott az előérzet, hogy valami jelentős esemény készülődik.

Befordult egy kanyarba, és olyan látvány fogadta, amelytől a földbe gyökerezett a lába. Egyetlen pillanat alatt igazolódtak be a legrosszabb félelmei. A haja égnek állt, és megértette, hogy súlyos hibát követett el, amikor ilyen mélyen behatolt az Éjsötéteredőbe.

Vele szemben alig harminclépésnyire egy sybold állt négy lábon. A vaskos izmú, csaknem ló nagyságú fenevad volt az Éjsötéteredő, sőt talán az egész királyság réme. Thor még sosem látta, de hallotta a róla szóló meséket. Az oroszlánra hasonlított, de annál is nagyobb, szélesebb volt, az irhája sötét skarlátvörös, a szeme sárgán izzott. Vörös színét a legendák az ártatlan gyermekek vérének tulajdonították.

Thor csak néhány olyan esetről hallott, amikor valakik látták a fenevadat, de még ezekben is kételkedett. Talán azért, mert egy ilyen találkozást senki sem élhetett túl. Egyesek az Erdők Istenének és rossz előjelnek tartották a syboldot. Thornak sejtelme sem volt, mit jelezhet.

Óvatosan hátrált egy lépést.

A sybold hatalmas pofája félig nyitva volt, agyarairól nyál csöpögött. Sárga szemeivel a fiúra bámult. A szájából Thor hiányzó báránya lógott ki, fejfelé előre, panaszosan bégetve, derékig bent az agyarak között, gyakorlatilag holtan. A sybold nem sietett, láthatólag élvezte, hogy kínozhatja a zsákmányt.

Thor nem bírta tovább a tehetetlenül vergődő állat panaszkodását. Felelősnek érezte magát érte.

Az első gondolata az volt, hogy sarkon fordul és elrohan, de tudta, hogy hasztalan tenné. Ezt a vadállatot nem hagyhatná le, csak felfingerelné a menekülésével. De azt sem hagyhatta, hogy a bárány így pusztuljon el.

A rettegéstől dermedten állt, és tudta, hogy valamit tennie kell.

Ösztönei átvették az irányítást. Lassan a tarsolyába nyúlt, kivett egy követ, és a parittyába helyezte. Reszkető kézzel az ujjaira csavarta a szíjakat, előre lépett és dobott.

A kő elszállt, és célba talált. Tökéletes lövés volt. A szemén érte a bárányt, és meg sem állt az agyáig.

Az állat elernyed. Vége volt. Thor megmentette a szenvedéstől.

A syboldot felbőszítette, hogy Thor megölte a játékszerét. Lassan eltátotta irdatlan pofáját, kiköpte a bárányt, amely nagyot puffant a földön. Azután Thorra nézett.

Gonosz, mély hangon felmordult, és elindult a fiú felé.

Thor vadul lüktető szívvel újabb követ helyezett a parittyába, homorított, felkészült.

A sybold nekiiramodott, olyan sebességgel, amelyhez foghatót a fiú még sosem látott. Egyet lépett előre, és elhajította a követ, imádkozva, hogy célba találjon, mert tudta, hogy még egy lövésre már nem lesz esélye, mielőtt a szörny odaér.

A kő a dúvad jobb szemét verte ki. Csodálatos lövés volt, egy kisebb állat ettől kidőlt volna.

De ez nem volt kisebb állat. Ezt nem lehetett megállítani. Felüvöltött a fájdalomtól, de még csak le sem lassított. Még ha egy szeme sem marad, még ha a kő az agyába hatol, akkor is esztelenül rohant volna tovább a fiú felé. Ő pedig semmit sem tehetett.

A következő percben már ott is volt a sybold, és odacsapott hatalmas mancsával a fiú vállához.

Thor felkiáltva összeesett. Mintha három kés döfött volna a húsába. Azonnal kiserkedt forró vére.

A fenevad egyszerre négy lábbal szögezte a földhöz. Iszonyú súlya volt. Mintha egy elefánt állt volna Thor mellkasán. Érezte, hogy a bordái megroppannak.

A sybold hátravetette a fejét. Eltátotta hatalmas pofáját, kivillantva agyarait, majd közelebb hajolt a fiú torkához.

Thor ekkor megragadta a nyakát. Mintha követ markolt volna. Alig bírta visszatartani. A karja reszketni kezdett, az agyarak közeledtek. Arcát megcsapta a tüzes lehelet, nyál csöpögött a nyakára. A sybold mély morgása égette Thor fülét. Tudta, hogy meg kell halnia.

Lehunyta a szemét.

Kérlek, Istenem, adj erőt! Engedd, hogy megküzdjek ezzel a fajzattal. Könyörögve kérek! Mindent megteszek, amit akarsz! Amit csak parancsolsz!

És ekkor valami történt. Félelmetes tűz gyúlt ki a testében, majd úgy futott végig az erein, mint egy energiamező. Kinyitotta a szemét, és döbbenetes dolgot látott: tenyeréből sárga fény sugárzott, miközben megmagyarázhatatlan módon a nyakánál fogva tolta el magától a fenevadat. Ereje felért a syboldéval.

Addig nyomta, amíg el nem távolította magától. Ereje addig nőtt, amíg egy vulkán energiáját nem érezte magában. Abban a pillanatban lerepült róla a sybold. A fiú jó tízlábnyira eldobta. A szörny a hátára esett.

Thor felült, nem értette, mi történt.

A dúvad felpattant, és máris újra támadt veszett haragjában, ám a fiúban most lüktetett az energia, és hatalmasabbnak érezte magát, mint bármikor.

Amikor az állat ugrott, Thor leguggolt. A horpaszánál fogva ragadta meg a syboldot, és elhajította.

A bestia egy fának csapódott, és lecsúszott a földre.

Thor hüledezve bámulta. Csak nem elhajított egy syboldot?

Az állat kettőt pislogott, azután Thorra meresztette a szemét, és ismét támadásba lendült.

A fiú ez alkalommal a torkát ragadta meg. Mindketten a földre hemperedtek, Thor került alulra, ám abban a pillanatban ki is gurult a sybold alól, a fenevad hátára ugrott, és tovább fojtogatta. A sybold a fejét kapkodta, az agyarát csattogtatta, majdnem sikerült is belekapnia a fiúba. Thor összeszedte új erejét, mélyebbre vágta ujjait az állat nyakába, és nem engedte el. Hagyta, hogy az energia átfolyjon rajta, és döbbenetes módon erősebbnek érezte magát a szörnynél.

Addig szorította a sybold nyakát, amíg meg nem fojtotta. A vadállat elernyed.

Még egy percig nem engedte el.

Lihegve feltápáskodott. Tágra nyílt szemmel bámulta a dögölt állatot, miközben sebesült karját szorongatta. Nem tudta elhinni, ami történt. Ő, Thor megölt egy syboldot?

Ennek jeladásnak kell lennie, hogy épp ma következett be. Mintha valami fontos dolog történt volna. Most végzett országának leghírhedtebb, legrettegettebb fenevadjával. Fegyver nélkül. Képtelenség! Senki sem hinné el neki!

Szédülni kezdett. Ugyan miféle erő szállhatta meg? Mit jelent ez, ki ő valójában? Kizárólag a druidáknak van ekkora erejük. De az ő szülei nem voltak druidák, így ő sem lehet az.

Vagy igen?

Megérezte, hogy valaki van mögötte. Sarkon fordult. Argon volt az. A döglött állatot bámulta.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte meglepetten a fiú.

Argon ügyet sem vetett rá.

– Végignéztél, ami történt? – kérdezte Thor még mindig hitetlenül. – Nem tudom, hogy csináltam.

– Dehogynem tudod – felelte Argon. – Valahol mélyen tudod. Különbözel másoktól.

– Olyan volt, mintha... elöntött volna az erő – mondta a fiú. – Olyan erő, amiről nem is tudtam, hogy bennem van.

– Az energiamező – felelte Argon. – Egy napon jól fogod ismerni. Még azt is megtanulhatod, hogyan irányítsd.

Thor a vállát szorongatta. Borzasztóan fájt. A kezére nézett, és látta, hogy csupa vér. Szédelgett és aggódott, hogy mi lesz vele, ha nem kap segítséget.

Argon hármat lépett előre, megragadta Thor másik kezét, a sebre szorította, majd hátrahajtotta a fejét, és behunyta a szemét.

Melegség futott végig a karján. Kezén másodpercek alatt felszáradt a ragadós vér, és a fájdalom is enyhülni kezdett.

Megint ránézett a kezére. Semmit sem értett. Meggyógyult. Csupán három heg maradt ott, ahol a karmok felhasították, de azok is olyanok, mintha több napja sebeztek volna meg. A vágások összezárultak. A vérzés elállt.

Meghökkenten nézett Argonra.

– Ezt hogy csináltad? – kérdezte.

Argon elmosolyodott.

– Nem én. Te csináltad. Én csupán irányítottam az erődöt.

– De bennem nincs meg az erő, amivel gyógyítani lehet – felelte bambán Thor.

– Csakugyan? – kérdezte Argon.

– Nem értem. Az egésznek semmi értelme! – türelmetlenkedett a fiú. – Kérlek, magyarázd el! Argon nem nézett rá.

– Vannak dolgok, amiket később kell megtanulnod.

Thornak eszébe jutott valami.

– Ez azt jelenti, hogy beléphetek a király légijárába? – kérdezte izgatottan. – Ha meg tudom ölni a syboldot, akkor megbirkózom más fiúkkal is!

– Biztosan – felelte a druida.

– De a testvéreimet választották, nem engem.

– A testvéreid nem tudták volna megölni ezt a fenevadat. Thor a druidára nézett, gondolkozott.

– De már elutasítottak. Hogyan csatlakozhatok hozzájuk?

– Mióta van szüksége egy harcosnak a felhívásra? – kérdezte Argon.

Szavai szíven találták a fiút. Thor érezte, hogy a teste átmelegszik.

– Azt mondd, csak úgy menjek oda? Hívatlanul?

Argon mosolygott.

– Te teremted meg a sorsod. Nem mások.

Thor pislogott. A következő pillanatban Argon eltűnt.

A fiú nem hitt a szemének. Körülnézett, de a varázslónak nyoma sem volt.

– Ide! – hallotta a hangot egy hatalmas szikla tetejéről. Azonnal kapaszkodni kezdett.

Ám Argon nem volt a szikla tetején.

Viszont a magasból átláthatott az Éjsötéteredő lombkoronája

felett. Felfedezte, hol ér véget az erdő, meglátta a második nap sötétzöld alkonyfényében a királyudvarhelyi utat.

– Az útra neked kell rálépned – hallotta a hangot. – Ha mersz.

Ismét megpördült maga körül, de nem volt ott senki. Csak a visszhangot hallotta. Mégis tudta, hogy Argon ott van valahol, ő noszogatja. A szíve mélyén érezte, hogy a druidának igaza van.

Habozás nélkül lemászott a szikláról és elindult a fák között a távoli út felé.

A saját sorsa elé.

Harmadik Fejezet

MacGil király – keménykötésű, hordómellű férfi, akinek sűrű haja-szakállja erősen őszült, és magas homlokára túl sok csata vont barázdát – oldalán királynéjával állt a vár fokán, és figyelték az éppen elkezdődött ünnepséget. A mélyben a látóhatárig nyúlt el a fejedelmi birtok, az ősi kőfalakkal védett, gazdag város: Királyudvarhely. A kanyargós utcák szövevényében változatos méretű és alakú kőépületek sorakoztak: a harcosok, a várnép, az Ezüstlovagok, a légió, az őrség szállása, az istállók, a kaszárnyák, a fegyvertár, és közöttük házak százai, azoké, akik úgy döntöttek, hogy a városfalakon belül kívánnak lakni. Az épületeket sokhektáros pázsitok, a királyi kertek, kikövezett terek, bővizű szökőkutak választották el. Királyudvarhelyet sok száz éve szépítették, MacGil előtt az apja meg a nagyapja, de most ért igazán a dicsősége csúcsra. Kétségtelenül a Gyűrű Nyugati Királyságának legbiztonságosabb erődje volt.

MacGilt szolgálták a legjobb és leghűségesebb harcosok, akik valaha jutottak uralkodónak. Amióta élt, senki sem merte megtámadni. Ő volt a hetedik MacGil a trónon, jó és bölcs király, aki harminckét éve uralkodott. Országában bőven termet a föld, hadseregét megduplázta, városait megnövelte, népéhez bőkezű volt, senki sem panaszkodott rá. Nagylelkű királyként ismerték, az ország sose volt még olyan gazdag és békés, mint az ő uralkodása alatt.

Különös módon éppen ez vette el MacGil álmát. Ismerte a történelmet: még sosem fordult elő ilyen hosszú béke. Már nem azon emésztette magát, megtámadják-e, hanem azon, mikor. És honnan.

A legnagyobb fenyegetés természetesen a Gyűrűn kívülről volt várható, a barbárok Vadonából, amely magába foglalta a külső Vadont, és leigázott minden népet a Gyűrűn kívül és a Szakadékon túl. MacGilnek és az őt megelőző hét nemzedéknek a Vadon sosem jelentett közvetlen fenyegetést, amit a királyság a kivételes földrajzi adottságainak köszönhetett, ugyanis tökéletes kör, illetve gyűrű alakú volt. A világ többi részétől mérföldnyi széles, mély szakadék választotta el, és energiapajzs védte, amely a MacGilek uralmának kezdete óta működött, így hát nem nagyon kellett tartania a barbároktól. A vademberek többször megtámadták őket, hogy áttörjék a pajzsot, és keresztülvágjanak a Szakadékon, de egyszer sem jártak sikerrel. Ameddig MacGil és népe meghúzódik a Gyűrűben, számukra nem létezik külső fenyegetés.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy belülről semmi sem fenyeget. Mostanában épp emiatt nem alhatott MacGil. Tulajdonképpen éppen ez volt az indok a mai ünneplésre: az idősebb lányának a menyegzője. Ezt a házasságot kifejezetten azért tervezte ki, hogy lecsillapítsa ellenségeit, fenntartsa a törekény békét a Gyűrű Keleti és Nyugati Királyságai között.

A Gyűrűt, amelynek sugara jó ötszáz mérföld volt, középen hegyvonulat osztotta ketté. Ez volt a Felföld. A Felföld túloldalán terült el a Keleti Királyság, amely a Gyűrű másik felét foglalta magába. Ebben a királyságban az évszázados vetélytársak, a McCloudok uralkodtak, akik mindig is igyekeztek felrúgni a MacGilekkel kötött, ingatag békét. A McCloudok elégedetlenek voltak a nekik jutott területekkel, meg voltak győződve róla, hogy az ő földjük kevésbé termékeny. A Felföldért is harcoltak, ragaszkodtak hozzá, hogy az egész hegység az övék legyen, holott legalább a fele a MacGileket illette. Sosem szűntek a határviták, és állandóan fenyegetett egy támadás lehetősége.

MacGilt felingerelték ezek a gondolatok. Hogy miért nem elégedettek a McCloudok: itt vannak a Gyűrűn belül biztonságban, védi őket a Szakadék, azon a földön élnek, amelyet maguk választottak, semmitől sem kell félniük. Csupán be kellett volna érniük a Gyűrű rájuk jutó felével. Mindez azért történt, mert MacGil a hadseregét úgy megerősítette, hogy a történelemben először a McCloudok nem mertek támadni. MacGil azonban, bölcs király lévén érezte, hogy valami készülődik a látóhatáron túl; tudta, hogy a béke nem lesz tartós. Ezért eljegyezte az idősebb lányát a legidősebb McCloud királlyal. És most elérkezett a nagy nap.

Ahogy lenézett, színes ruhákban pompázó alattvalók százait látta, akik országa különböző pontjairól és a Felföld két oldaláról érkeztek. Szinte az egész Gyűrűből áradt a nép az erődítménybe.

A király szolgálai hónapok óta készültek. Azt a parancsot kapták, hogy minden eszközzel bizonyítsák az ország gazdagságát és erejét. Ez nem csupán a menyegző napja volt, hanem üzenet is a McCloudoknak.

Nézte katonáinak százait, akik a bástyák, az utcák, a falak stratégiai pontjain álltak – többen, mint ahányra valaha is szüksége lehet –, és elégedettség töltötte el. Épp ez az erőfitogtatás volt a célja. Mégis ideges volt, mert a levegő sistergett a feszültségtől, bármikor kirobbanhatott egy csetepaté. Remélhetőleg egyik oldalon sem kezdenek el kakaskodni az italtól feltüzelt forrófejűek. Végigpásztázta tekintetével a bajvívó mezőket, a küzdőtereket, és az eljövendő napra gondolt, a lovagi tornákra, a versenyekre és a mindenféle vigalomra. Kemény nap lesz. A McCloudok bizonyosan a saját kis hadseregükkel érkeznek, és minden kopjatörésnek, minden birkózásnak, minden vetélkedőnek meglesz a maga jelentősége. Ha valami félresikerül, csata is lehet belőle.

– Királyom!

Puha kéz érintette meg az övét. A királynéjához fordult, Kreához, akinél szebb asszonyt máig nem ismert. Boldog házasságuk alatt Krea öt gyermeket szült neki, köztük három fiút, és soha nem volt egy zokszava. Ráadásul ő lett a legmegbízhatóbb tanácsadója. MacGil az évek során megtanulta, hogy az asszony bölcsőbb valamennyi emberénél. Még nála is.

– Ez a nap a politikáé – mondta Krea. – De a lányunké is. Próbáld élvezni! Csak egyszer esik meg ilyesmi.

– Kevesebbet aggódtam, amikor semmim sem volt – felelte a király. – Most hogy minden a miénk, minden aggaszt. Biztonságban vagyunk. De én nem érzem magam biztonságban.

Az asszony együtt érzően nézett rá nagy, mogyoróbarna szemével, amelyben mintha az egész világ bölcsessége összesűrűsödött volna. Pillái most is eltakartak egy vékony szeletet a szemgolyóból, amitől kissé álmosnak tűnt a nézése. Sima, barna, gyönyörű haját már megütötte a dér, és valamivel több redő is volt az arcán, de ez semmit sem változtatott rajta.

– Mert nem vagy biztonságban – mondta. – Egyetlen király sincs. Több a kém az udvarodban, mint amennyiről tudni akarsz. A dolgok így működnek.

Odahajolt a férjéhez, megcsókolta és elmosolyodott.

– Próbáld élvezni – ismételte. – Végére is ez egy esküvő. Lement a bástyáról.

MacGil egy darabig bámult utána, azután kinézett az udvarra. Kreának igaza van, mint mindig. Élni akarta az eseményt. Szerette az idősebb lányát, és végére is esküvő lesz. Ez volt a legszebb évszak legszebb napja, harsogó tavasz, amely már nyarat jósol, a két nap tökéletesen ragyogott az égen, és csak egy leheletnyi szellő fújdogált. Minden virágzott, a fák rózsaszínben, bíborban, narancssárgában és fehérben pompáztak. MacGil a legszívesebben lement volna az embereihez, hogy velük nézze végig a lánya esküvőjét, és annyi sört igyon, amennyi belé fér.

De nem teheti. Sok munka vár még rá, mielőtt kiléphet a kastélyából. Végére is a lánygyermek esküvője kötelességeket jelent egy király számára: találkoznia kell a tanácsával, a gyerekeivel, és a kérvényezőkhöz hosszú sorának is joga van látni a királyt ezen a napon. Szerencsés lesz, ha az alkonyati szertartás idejére elhagyhatja a kastélyt.

MacGil a legszebb uralkodói pompájában – fekete bársonynadrágban, arany övvel átfogott, a legdrágább arany-bíbor selyemből készült köntösben, fehér palástban, lábszárközépig érő, fényes bőrcsizmában, fején egyetlen rubinnal díszített, cizellált aranykoronával – vonult udvaroncai kíséretében a kastély terméin át. A lépcsőn leereszkedett a bástyáról, kilépett a fegyverteremből a toronymagas, boltíves folyosóra, és addig ment a festett üveglablakok mellett, amíg meg nem érkezett egy vaskos, ódon tölgyfaajtóhoz, amelyet szolgálai kitértak előtte, majd félrehúzódtak az útjából. Ez volt a trónterem.

Tanácsadói fölálltak a belépő király láttán. Az ajtó becsukódott.

– Üljetek le! – mondta a szokottnál nyersebben. Ezen a napon különösen fárasztották a kormányzással járó, végeérhetetlen formaságok. Szeretett volna túlesni rajtuk.

Keresztülvágott a tróntermen, amely sohasem szűnő ámulatba ejtette ötven láb magas mennyezetével, lábnyi vastag kőfalaival, padlójával. Az egyik fal kizárólag színes üvegből állt. A teremben akár száz előkelőség is elfért, de ha a tanács ülésezett, csak az uralkodó és maroknyi embere tartózkodott a barlangnagyságú helyiségben. Most éppen az óriási, félkör alakú asztalnál álltak.

MacGil a trónszékhez vonult a középső folyosón. Fölhágott a kőlépcsőn, az arany oroszlánok mellett, majd letelepedett a színarany trónus vörös bársonypárnájára. Ezen a trónon ült az apja, előtte a nagyapja, és az összes MacGil. Amikor helyet foglalt, a vállán érezte ősei – minden nemzedék – súlyát.

Végignézett várakozó tanácsadóin. Ott volt Brom, a legkiválóbb tábornok, a katonai tanácsadó; Kolk, a fiúk légiójának parancsnoka; Aberthol, a tudós történész, a legöregebb, aki a királyok három nemzedékét oktatta; Firth, az udvari ügyek minisztere, kurta, szürke hajú, beesett szemű, ösztövé ember, aki örökké fészkelődött ültében. MacGil sose bízott benne, még a címét sem értette. De az apjának és a nagyapjának is volt udvari minisztere, így hát hagyománytiszteletből ő is tartott. Ott volt még Owen, a kincstárnok; Bradaigh, a külügyi szakértő; Earnan, az adószedő; Duwayne, a néppel való kapcsolattartás szakembere, és Kelvin, a nemesek képviselője.

Természetesen mindenben az uralkodó parancsolt. Csakhogy ez szabadelvű királyság volt, és MacGil ősei mindig büszkéek voltak arra, hogy a nemesek képviselőik útján minden ügyben hallathatják a hangjukat. Történelmi szempontból kényes erőegyensúlyt jelentett a királyság és a nemesség között. Most béke van, de más időkben előfordultak felkelések és hatalmi harcok. A mérleg hajszálra ki volt egyensúlyozva.

MacGil végigtekintett a termen, és megállapította, hogy egy személy hiányzik: éppen az, akivel a leginkább akart beszélni: Argon. Sose lehetett kiszámítani a jövőjét-menését. Ez végtelenül feldühítette MacGilt, de kénytelen volt tudomásul venni a helyzetet. A druidák útjai kifürkészhetetlenek. Miután Argon nem volt itt, MacGil még türelmetlenebb lett. Szerette volna letudni a tanácskozást, mert ezernyi dolog várt rá még az esküvő előtt.

A tanácsadók helyet foglaltak vele szemben, egymástól tíztíz lábnyira a gazdagon faragott, ősrégi tölgyfa karosszékekben.

– Felség, ha kezdhetem én... – szólalt meg Owen.

– Kezdheted. És fogd rövidre. Ma szűkre szabott az időm.

– A lányod ma sok ajándékot kap, amelyek reményeink szerint dús hozományt adnak majd neki. A sok ezer hódoló, aki felségednek hoz ajándékot, valamint bordélyainkban és kocsmáinkban költi el a pénzét, ugyancsak segít megtölteni a ládákat. Ennek ellenére a mai ünnepség alaposan leapasztja a királyi kincstárat. Javaslom, hogy emeljük fel a közemberek és a nemesség adóját. Az egyszeri adó csökkentheti a nagy esemény miatt keletkezett nyomást.

MacGil látta az aggodalmat a tárnokmester arcán. Gyomra görcsölt a gondolattól, hogy fogyatkozik a pénze. De akkor sem emeli fel az adót.

– Jobb, ha szegény a kincstár és hűségesek az alattvalók – felelte. – Gazdagságunk az alattvalók boldogságából fakad. Nem szedünk több adót.

– De felség, ha nem...

– Döntöttem. Mi van még?

Owen csüggedten hátradőlt a székén.

– Királyom – szólalt meg mély hangon Brom. – Parancsodra a mai esemény alkalmából erőink zömét az udvarban vontuk össze. Erődemonstrációnk nagy hatást fog kelteni. Viszont így másutt meggyengülünk. Ha bárhol másutt támadás érné a királyságot, sebezhetőek lennénk.

MacGil elgondolkodva bólintott.

– Ellenségeink nem fognak támadni, amikor éppen etetjük őket. A tanács nevetett.

– Mi hír a Felföldről?

– Hetek óta nem jelentettek mozgást. Úgy tűnik, a csapatokat visszavonták az esküvői előkészületek miatt. Talán készen állnak a békekötésre.

MacGil ebben nem volt annyira biztos.

– Vagy azt jelenti, hogy az esküvő bejött, vagy azt tervezik, hogy majd máskor támadnak. Te mit gondolsz, öreg? – kérdezte Abertholtól.

Az megköszörülte a torkát, és reszelős hangon válaszolt: – Felség, se az apád, se a nagyapád nem bíztak meg a McCloudokban. Csak mert alszanak, ez még nem jelenti azt, hogy nem ébrednek fel.

MacGil bólintott, méltányolta a véleményt.

– Mi a helyzet a légióval? – kérdezte Kolkától.

– Ma fogadtuk az újoncokat – felelte a parancsnok.

– A fiamat is?

– Őt is. Nagyon büszke rá. Derék legény.

MacGil bólintott, majd Bradaigh-re nézett.

– Mi a helyzet a Szakadékon túl?

– Nagyuram, járőreink az utóbbi hetekben több kísérletet láttak a hídverésre. Talán azt jelzi, hogy a vadak mozgósítottak a támadáshoz.

Halk suttogás futott végig a tanácson. MacGil szíve elszorult. Az energiapajzs legyőzhetetlen; de ennek akkor sem örült.

– És ha körkörös támadás indul? – kérdezte.

– Ameddig a pajzs aktív, nincs mitől félnünk. A vadak évszázadok óta nem tudnak áttörni a Szakadékon. Semmi okunk rá, hogy most másképpen gondoljuk.

MacGil ebben nem volt olyan biztos. Már régen várható volt egy külső támadás. Vajon mikor következik be?

– Felség! – szólalt meg Firth orrhangja. – Kötelességemnek érzem megjegyezni, hogy ma udvarunkban tartózkodik a McCloud királyság számos előkelősége. Riválisok vagy sem, sértésnek vehetik, ha nem váltasz szót velük. Azt javaslom, használd föl a délutáni órákat, hogy üdvözzölj őket. Hatalmas kíséretet hoztak, számos ajándékot, és mint halljuk, számos kém.

– Ki állítja, hogy a kémek nincsenek máris itt? – kérdezett vissza MacGil, és közben merőn nézte Firtht. Most is azon töprengett, hogy nem ő-e az egyik?

Firth kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de MacGil sóhajtott, és fölemelte a kezét. Elege volt. – Ha ez minden, akkor most távozom, megyek a lányom esküvőjére.

– Felség! – Kelvin megköszörülte a torkát. – Természetesen van még valami. Az a hagyomány, hogy az elsőszülött esküvőjén minden MacGil kijelöli az utódját. A nép téved is ezt várja. Mindenféle szóbeszéd terjeng. Nem lenne üdvös csalódást okozni nekik. Különösen, mivel a Dinasztia Kardja még mindig elmozdíthatatlan.

– Azt akarod, hogy életem virágjában jelöljem ki örökösömet? – kérdezte MacGil.

– Nem akartalak megsérteni, felség – hebegte aggodalmasan Kelvin.

MacGil fölemelte a kezét. – Ismerem a hagyományt. És ma ki fogom jelölni az utódom.

– Közölnéd velünk, hogy ki az? – kérdezte Firth.

MacGil bosszúsán nézett rá. Firth pletykafészek. Nem bízott benne.

– Megtudod, amikor eljön az ideje. Fölállt, a többiek követték a példáját. Bókoltak, azután kisiettek a teremből.

MacGil maga sem tudta, milyen sokáig állt és töprengett. Az ilyen napokon a legszívesebben nem lett volna király.

Lejött az emelvényről, visszhangzó léptekkel keresztülvágott a termen. Maga nyomta le az ódon tölgyfa ajtó vaskilincset, és bement egy kis szobába.

Most is örült a békének és a magánynak ebben a kellemes szobában, amelynek hússzor húszlábnyi alapját magas, boltíves mennyezet zárta le. Kőből építették, egyik falát festett üvegű, kis,

kerek ablak törte át, amelyen sárgán és vörösen áradt be a fény, megvilágítva az egyébként üres szobában levő, egyetlen tárgyat.

A Dinasztia Kardját.

Úgy feküdt acél tartórúdja a kamra közepén, mint egy csábító nő. MacGill, ahogy gyerekkora óta megszokta, odament hozzá, körbejárta, megvizsgálta. A Dinasztia Kardja, a legendás fegyver, nemzedékek óta a hatalom és az erő forrása a királyságban. Akinek van ereje, hogy megemelje, az lesz a Kiválasztott, aki arra rendeltetett, hogy holtáig uralkodjon a királyságon, megszabadítva azt a Gyűrűn belüli és kívüli fenyegetésektől. Ezzel a szép legendával nőtt fel, és amint királlyá kenték, maga is megpróbálkozott vele, mert csakis a MacGil királyoknak volt szabad megérinteniük. Előtte minden király kudarcot vallott. Biztosra vette, hogy most másképpen történik. Meggyőződése volt, hogy ő a Kiválasztott.

De tévedett. Akárcsak az összes MacGil őelőtte. És ez a kudarc rányomta bélyegét uralkodására.

Megvizsgálta a hosszú pengét, amely egy megfejthetetlen ötvözetű, rejtelmes fémből készült. A Kard eredete még homályosabb volt, a mendemonda szerint egy rengés vetette ki a földből.

Ahogy elnézte, ismét belenyilalt a kudarc érzése. Lehetett jó király; de mégsem ő a Kiválasztott. A népe tudja. Az ellenségei ugyancsak. Lehet bármilyen jó király, mindegy, mit csinál, sosem lesz belőle Kiválasztott.

Gyanította, hogy ha az lenne, kevesebb lenne udvarában a nyugtalanság, a cselszövés. Jobban bízának benne az emberei, az ellenségei pedig nem is terveznének támadást ellene. Énjének egy része azt kívánta, bár eltűnne ez a Kard és vele együtt a legenda. Azonban tudta, ez nem fog megtörténni. Ez az átká – és a hatalma – egy legendának. Még egy hadseregnél is erősebb.

Miközben ezredszer bámulta a Kardot, akaratlanul azon kezdett töprengeni, vajon ki lesz az. Ki lesz a családjából az, akit a sors arra szán, hogy ezt forgassa? Eszébe jutott a rá váró feladat, az örökös kijelölése. Melyik rendeltetett arra, hogy fölemelje a Kardot? És ha egyik sem?

– Nagy a penge súlya – szólalt meg egy hang.

MacGil megfordult. Nem várta, hogy más is lesz a kis szobában.

Argon állt az ajtóban. A király felismerte a hangját, még mielőtt megpillantotta volna. Bosszankodott, amiért nem jött korábban, ugyanakkor örült, amiért végre itt van.

– Elkéstél! – mondta.

– Rám nem érvényes a te időfogalmad –, felelte Argon.

MacGil visszafordult a Kardhoz.

– Gondoltad egyáltalán, hogy képes leszek megemelni? –

kérdezte tündődvé. – Azon a napon, amikor király lettem?

– Nem – felelte őszintén a druida.

MacGil rámeredt.

– Tudtad, hogy nem leszek képes. Láttad, igaz?

– Igaz.

MacGil egy pillanatig töprengett.

– Megrémit, amikor ilyen egyenesen válaszolsz. Nem jellemző rád.

Argon hallgatott. MacGil egy idő után megértette, hogy nem is akar megszólalni.

– Ma kijelölöm az utódomat – mondta. – Olyan feleslegesnek tűnik. Ez elrontja egy király örömét a gyermeke menyegzőjén.

– Talán az ilyen öröm mérsékletre szorul.

– De még sok évem van hátra az uralkodásból – bizonygatta MacGil.

– Talán nincs olyan sok, mint gondolod – felelte Argon.

MacGil összehúzta a szemét. Ez most egy üzenet?

De Argon nem folytatta.

– Hat gyermekem van. Melyiket válasszam? – kérdezte MacGil.

– Miért engem kérdezel? Már választottál.

MacGil rápillantott. – Sok mindent meglátsz. Igen, választottam. De mégis tudni akarom, mit gondolsz erről.

– Azt hiszem, bölcsen választottál – válaszolta Argon. – De ne felejtsd el: a sírból nem uralkodhat egy király. Te képzelheted, hogy választottál, de a végzetnek megvan az a szokása, hogy maga dönt.

– Életben maradok, Argon? – kérdezte komolyan a király. Ezen emésztette magát azóta, hogy előző éjjel borzalmas lidércnyomásból riadt fel.

– Egy varjúról álmodtam az éjjel – folytatta. – Jött, és ellopta a koronámat. Azután egy másik engem ragadott el. Láttam a mélyben a királyságomat. Elfeketedett, amerre jártam. Meddő lett. Átokföldje.

Könnybe lábadt szemmel nézett Argonra.

– Ez egy álom volt? Vagy valami több?

– Az álmok mindig valami többet is jelentenek, nem? – kérdezte Argon. MacGil szíve összeszorult.

– Honnan fenyeget veszély? Csak ennyit mondj!

Argon közelebb lépett, és olyan szúrósan nézett a szemébe, hogy MacGil úgy érezte, a druidája éppen áttekint egy másik birodalomba.

Argon előre hajolt, és azt súgta:

– Mindig közelebbről, mint gondolnád.

Negyedik Fejezet

Aszénában megbújó Thor egy szekérrel rázatta magát a földúton. Az este addig kutyaagolt, amíg rá nem talált erre az útra, azután kivárta, amíg akkora szekér jött, amelyben észrevétlenül elrejtőzhetett. Addigra besötétedett, és a szekér elég lassan döcögött, hogy futásból felugorhasson a hátuljába. Szénára esett, és belefúrta magát. A kocsis szerencsére nem vette észre. Azt nem tudhatta, hogy a szekér Királyudvarhelyre tart-e. Mindenesetre arrafelé zötyögött, és ekkora szekér, ilyen rakományal aligha mehet máshova.

A fiú óráig nem bírt elaludni az éjszakai út közben. Hol a sybolddal való összezsapásán, hol Argonon, hol a sorsán, hol az egykori otthonán, hol az anyján töprengett. Úgy érezte, magától a világmindenségtől kapta meg a választ, az mutatta meg neki, hogy más sorsra rendeltetett. Feküdt a tarkója alatt összekulcsolt ujjakkal, bámulta a rongyos ponyva hasadásain át az éjszakai égboltot. Hogy ragyogott a mindenség, milyen meszsze voltak azok a piros csillagok! Thor mámoros volt. Életében először utazott. Nem tudta, hova, de legalább nem vesztegelt. Előbb-utóbb el fog jutni Királyudvarhelyre.

Amikor kinyitotta a szemét, reggel volt, ömlött rá a fény. Ezek szerint elbóbiskolt. Gyorsan felült, körülnézett, közben magát szidta, amiért elaludt. Éberebbnek kellett volna lennie. Szerencse, hogy nem fedezték föl.

A szekér még mindig mozgott, de kevésbé rázott. Ez csak egy dolgot jelenthetett: jobb az út. Bizonyára város közelében járnak. Lenézett és látta, milyen sima az út, nincsenek rajta kövek, kátyúk, kétoldalt finom fehér kagylók szegélyezik. A szíve gyorsabban kezdett el verni. Tehát Királyudvarhelyhez közelednek!

Kínézett a szekér végéből, és lenyűgöző látvány tárult elé: a tiszta utcákon pezsgett az élet, az utcákat megtöltötték a mindenféle alakú és méretű társzekerek tucatjai, amelyek a legváltozatosabb rakományokat szállították, az egyik prémeket, a másik szőnyeget, a harmadik tyúkokat. A szekerek között sok száz árus nyüzsgött, némelyek lábasjóságot vezettek, mások mindenféle portékát cipeltek a fejükön vitt kosárban. Négy teherhordó rudakon vitte a vég selymeket. És ez az egész óriási tömeg ugyanabba az irányba haladt.

Thor felélénkült. Még sosem látott ennyi embert, ennyi árut, ennyi történetet egyszerre. Egész életét egy kis faluban töltötte, most pedig egy embertenger közepében találta magát.

Dübürgést hallott, láncok nyögtek, irdatlan fahasábok puffantak földet rengető erővel. A következő percben másfajta hang hallatszott, a deszkákon koppanó patkóké. Thor kilesett, és látta, hogy egy hídon vannak, amely alatt egy árok tátong. Ez egy felvonóhíd.

Kijebb dugta a fejét. Hatalmas kőoszlopokat pillantott meg, és közöttük a magasban a vastüskéket meresztő rácsot. Most mentek át a Királykapun.

Ez volt a legnagyobb kapu, amit a fiú valaha látott. Felnézett a nyársakra, és arra gondolt, hogy ha ez a rács lehullik, bizonyosan kettévágja. A bejáratot a király négy Ezüstlovagja vigyázta, és ettől gyorsabban kezdett verni Thor szíve.

Végiggördültek egy hosszú kőalagúton. Pár perc múlva ismét kinyílt az ég fölöttük. Megérkeztek Királyudvarhelyre.

Alig bírta elhinni. Itt még nagyobb volt a forgalom, már ha ez egyáltalán lehetséges: úgy tűnt, mindenfelé ezrével tolonganak az ember. Óriási, gondosan nyírt pázsitok húzódtak a messzeségbe, és mindenfelé virágok nyíltak. A kiszélesedett utat bódék, árusok, kőházak szegélyezték. Mindenütt ott voltak a király emberei. Páncélos katonák. Thor őket bámulta.

Izgalmában botor módon fölegyenesedett. A szekér abban a pillanatban megállt, a fiú megtántorodott, és hanyatt esett a szénában. Mielőtt Thor felállhatott volna, koppant a leeresztett saroglya, és egy rongyos, dühös vénember meredt rá. A hajtó elkapta csontos kezével Thor bokáját, és lerántotta a szekérről.

Thor hangos puffanással, porfelhőt verve ért földet. Körülötte hahotáztak.

– Ha legközelebb potyázol a szekeren, fiam, vasra veretlek! Tartsd szerencsédnek, hogy nem hívok most rögtön egy Ezüstlovagot!

Kiköpött, azután visszasietett a szekéréhez és ostorát pattogatva elindította lovait.

Thor szégyenkezve feltápáskodott, és körülnézett. Egy-két járókelő vihogott, de a fiú addig meredt rájuk megvető gúnnyal, amíg el nem fordították a tekintetüket. Leporolta magát, megdörzsölte a karját. Csak a büszkeségén ütöttek sebet, nem a testén.

Visszatért a kedve, ahogy szédelegve körülnézett, és örült, amiért ilyen messzire jutott. Most, hogy nem a szekéren volt, nyugodtan megcsodálhatta a rendkívüli látványt: az udvar olyan messzire terjedt, ameddig a szeme ellátott. Közepén fenséges, kőből emelt kastély állt a toronymagas erőd-sáncok védelmében, amelyeken a király katonái járőröztek. Körülötte makulátlan, zöld pázsitok, kikövezett terek, szökőkutak, ligetek pompáztak. Ez bizony nagyváros volt, rengeteg lakossal.

Mindenfelé emberek – kalmárok, katonák, méltóságok – és mindenki loholt. A fiúnak jó pár percébe telt rájönni, hogy itt valami különleges dolog készülődik. Baktatás közben látta az előkészületeket: székeket állítottak sorba, oltárt emeltek. Mint-ha menyegzőre készültek volna.

Szíve ugrott egyet, amikor a távolban meglátott egy kötéllel kettéosztott, hosszú, földes bajvívópályát. Egy másik téren katonák dobtak lándzsát távoli célpontokra; a harmadikon íjászok lőttek szalmabábokra. Mintha mindenfelé játszottak és vetélkedtek volna. De zenéltek is, lantolva, fuvalázva, cintányért csattogatva a csapatokban csellengő vándormuzsikusok; hatalmas boroshordókat görgettek, megterítették a végtelenbe nyúló asztalokat. A fiú mintha egy népünnepély kellős közepébe potytyant volna.

Bármennyire elkápráztatták az élmények, továbbra sem felejtette el, hogy a légiót akarja megtalálni. Máris késésben volt, és még be kell mutatkoznia.

Odafutott az első emberhez, akit meglátott. Idősebb ember volt, vérfoltos kötényéből ítélve hentes, és ugyanúgy sietett, mint a többiek.

– Bocsánatodat kérem, uram – mondta a fiú, és megragadta a karját. A hentes rosszállóan nézett Thor kezére.

– Mit akarsz, fiam?

– A király légióját keresem. Tudod, hol gyakorlatoznak?

– Netán térképnek nézel? – fortyant föl a hentes, azzal elcsörtetett.

Thort megdöbbenette ez a gorombaság.

Odament a következőhöz, egy nőhöz, aki virágokat rakosgatott szét egy hosszú asztalon. Sok más nő is állt ennél az asztalnál, akik ugyanolyan szorgalmasan dolgoztak. Thor úgy vélte, valamelyikük csak tud válaszolni a kérdésére.

– Bocsánatodat kérem, asszonyom! – mondta. – Nem tudod véletlenül, merre gyakorlatozik a király légiója? A nők összenéztek és kacagtak. Néhányuk alig pár évvel volt öregebb a fiúnál. A legidősebb ránézett.

– Rossz helyen keresed őket – mondta. – Mi itt az ünnepségre készülünk.

– De nekem azt mondták, hogy a légió Királyudvarhelyen kap kiképzést – felelte zavartan Thor. A nők ismét nevetni kezdtek. A legidősebb csípőre tette a kezét és a fejét csóválta.

– Úgy csinálsz, mintha először járnál Királyudvarhelyen. Van fogalmad róla, milyen nagy? Thor elvörösödött, és amikor a többi nő ismét nevetgélni kezdett, otthagya őket. Nem tűri, hogy rajta szórakozzanak!

Tucatnyi kanyargós utcát látott, amelyek mindenfelé elágaztak az udvarban. A kőfalakon is legalább tucatnyi bejárat volt. Nyomasztották ennek a helynek a méretei és az arányai. Elszorult a szíve, hiszen akár napokig is keresgélhet anélkül, hogy megtalálná célját.

Eszébe jutott valami: egy katona biztosan tudja, hogy a többiek hol gyakorlatoznak. Félt ugyan odamenni a király valamelyik katonájához, de belátta, hogy ezt kell tennie.

Odasietett a fal legközelebbi kapujához, abban reménykedve, hátha nem kergeti el a vigyázzállásba merevedett katona.

– A király légióját keresem – mondta a fiú a legbátrabb hangján.

A katona úgy bámult a levegőbe, mintha semmit sem hallott volna.

– Azt mondtam, a király légióját keresem! – ismételte hangosabban Thor, aki elhatározta, hogy észreveteti magát.

Eltelt még néhány másodperc. Azután a katona lenézően végigmérte.

– Meg tudnád mondani, merre van? – nógatta a fiú.

– Mi dolgod neked velük?

– Nagyon fontos dolgom van! – makacskodott Thor, azt remélve, hogy az őr nem faggatózik tovább. A katona elfordította a fejét, ismét maga elé bámult. Thornak elszorult a szíve, attól félt, sose kap választ.

De némi idő után, amit a fiú egy örökkévalóságnak érzett, a katona mégis válaszolt: – Menj a keleti kapuhoz, onnan északnak tarts, amíg oda nem érsz a harmadik kapuhoz. Ott fordulj jobbra, majd ismét jobbra. Menj át a második boltív alatt, és ott lesz a gyakorlóterük. De én mondom neked, csak az idődet pocsékolod: nem foglalkoznak látogatók szórakoztatásával.

Thornak csak ennyire volt szüksége. Egy pillanatot sem vesztegetve keresztülszaladt a téren, követve az iránymutatást, amelyet folyamatosan ismételt magában, nehogy elfelejtse. Észrevette, hogy a nap magasabbra hágott az égen, és csak azért imádkozott, hogy ne érkezzen túl későn.

Futott a kagylóhéjakkal szegélyezett úton, jobbra-balra kanyarodott, legjobb tudása szerint próbálva betartani a kapott utasításokat, remélve, hogy nem vezették félre. Az udvar végében meglátta a kapukat, kiválasztotta balról a harmadikat. Berohant rajta, majd mindig jobbra kanyarodott az elágazásoknál. Éppen szembe ment a forgalommal, mert ezrek érkeztek a városba, és a tömeg minden perccel sűrűbb lett. A tolongásban összeütközött lantosokkal, bűvészekkel, vándor énekmondókkal, és mindenféle mulattatóval, akik valamennyien az ünneplőjüket viselték.

Elviselhetetlen gondolat volt, hogy nélküle kezdjék el a válogatást. Igyekezett nagyon figyelni, miközben sorra vette a kanyarokat, és leste, látja-e már jelét a gyakorlótérnek. Átment egy boltív alatt, befordult egy újabb utcába, és ekkor a meszszeségben felbukkant valami, ami talán a gyakorlótér volt: egy szabályos kör alakú, kőből épült kis aréna.

Tüdeje majd szét pattant a rohanástól. A kapunál két őr előrelépett, és leengedték a lándzsáikat, eltorlaszolván az utat. Egy harmadik őr fölemelte a kezét.

– Állj! – parancsolta.

Thor lihegve megtorpant. Alig bírta magával az izgalomtól.

– Ti ezt... nem... érthetitek... – Zihálása szavakra tagolta a mondatot. – Be kell mennem. Elkéstem.

– Miről?

– A válogatásról.

Az őr – himlőhelyes, alacsony, testes ember – előbb a két társára sandított, akik egykedvűen néztek rá vissza, azután lenézően mérte végig Thort.

– Az újoncokat órákkal ezelőtt hozta be a királyi transzport. Ha nem hívtak magukkal, akkor nem léphetsz be.

– Nem érted! Nekem muszáj...

Az őr megmarkolta Thor ingét.

– Te nem értesz, pimasz kölyök. Hogy merészelsz idejönni és

beszemtelenkedni? Most pedig tűnj el, mielőtt vasra vernélek! Ellökte a fiút, aki fél ölnyire visszatántorodott.

Thornak fájt a mellkasa a lökéstől, de még jobban fájt a visszautasítás. Fel volt háborodva. Nem azért jött el idáig, hogy kidobja egy strázsa, anélkül, hogy bizonyított volna. Ha törik, ha szakad, be fog jutni.

Az őr visszafordult az embereihez. Thor lassan elkullogott, és az óramutató járásának irányában megkerülte a kör alakú épületet. Kész volt a terve. Addig ment, amíg el nem tűnt az őrök szeme elől, majd lassú futásban elindult a fal tövében. Ellenőrizte, hogy biztosan nem látják-e az őrök, azután száguldásig gyorsított. Már félig megkerülte az épületet, amikor észrevett egy másik bejáratot. Magasan a falon boltíves nyílások voltak, amelyeket berácsoztak. Az egyik nyílásból hiányoztak a vasrudak. Ordítást hallott. Földobta magát a peremre, és benézett.

Szívverése meglódult. Bent, a hatalmas, kör alakú gyakorlótéren újoncok tucatjai – köztük a bátyjai – álltak tizenkét Ezüstlovag előtt. A király emberei járkáltak, méricskéltek a fiúkat.

Az újoncok egy másik csoportja oldalt, egy katona felügyeletével hajított lándzsát egy távoli célpontra. Egyikük épp elvétette.

Thor vére forrt a méltatlankodástól. Ő eltalálta volna azt a célt; legalább olyan jó, mint itt bármelyik. Csak mert fiatalabb, és egy kicsit alacsonyabb, nem tisztességes, hogy kihagyták.

Váratlanul megmarkolták az ingét, és lerántották az ablakból. Hanyatt esett, beverte a hátát, tüdejéből kiszaladt a levegő.

Felnézett, meglátta a kapuőrt, aki gúnyosan vigyorgott rá.

– Mit mondtam neked, fiam? Mielőtt válaszolhatott volna, az őr főlegyenesedett, keményen oldalba rúgta a fiút, és rögtön készült is a következő rúgásra.

Thor ez alkalommal elkapta az őr lábát a levegőben, és megrántotta. Az őr elvesztette az egyensúlyát, és elterült.

Egyszerre pattantak fel. Thor fel sem tudta fogni, mit csinált. Az őr gyilkosan meredt rá.

– Nemcsak hogy vasra verlek – sziszegte –, de gondom is lesz rá, hogy meglakolj. Senki sem illetheti kezével a király őre-it! Felejtsd el, hogy csatlakozni akartál a légióhoz! A börtönben fogsz elrohadni! Szerencsés leszel, ha még egyszer meglátod a napot!

Elővett egy láncot, amelynek a végén bilincs himbálózott. Bosszúvágytól égő arccal közeledett Thorhoz.

A fiú sebesen gondolkozott. Nem engedheti, hogy vasra verjék, de nem is akarta bántani a király egyik őrét. Ki kell találnia valamit, méghezzá gyorsan.

Eszébe jutott a parittyá. Attól fogva csak ösztönből dolgozott, miközben előkapta, egy követ helyezett bele, célzott és lőtt.

A kő kiverte a bilincset a meglepett őr markából, egyszersmind eltalálta az ujjait. Az őr hátrahőkölt, fájdalmában ordítva rázta a kezét, a béklyó csörömpölve hullott a földre.

A katona öldöklően nézett a fiúra, és kardot rántott, azzal a jellegzetes szisszenéssel, amelyet csak az acél tud adni.

– Ez volt az utolsó hibád – közölte komoran, és támadott.

Thornak nem volt választása: ez az ember csak nem akarta békén hagyni. Újabb követ helyezett a parittyába, és kilőtte. Óvatosan célzott: nem akarta megölni az őrt, de meg kellett állítania. Így ahelyett, hogy a szívét, orrát, szemét, vagy a fejét vette volna célba, az egyetlen pontot szemelte ki, amelyről tudta, hogy megállítja a strázsát, de nem öli meg.

A lába közét. Kilőtte a követ, de nem teljes erővel, csak annyira, hogy ledöntse a katonát.

Telibe találta.

A strázsá összerogyott, elejtette a kardját, és az ágyékát markolászta, miközben görcsösen összehúzódott a földön.

– Ezért lógni fogsz! – hörögte. – Őrség! Őrség! Thor felnézett. Egy csomó őrt látott a távolban, akik felé

rohantak.

Most vagy soha!

Percet sem vesztegetve rohant az ablakpárkányhoz. Be kell ugrania az arénába, fel kell hívnia magára a figyelmet, és szembeszáll mindenkivel, aki ezt meg akarja akadályozni!

Ötödik Fejezet

MacGil a kastély emeleti tanácstermében tartózkodott, ahol a személyes ügyeit intézte, és a fából faragott, kedvenc trónszékéből nézte a négy gyermekét, akik sorban álltak előtte. Itt volt legidősebb fia, a huszonöt éves Kendrick, kiváló harcos és igazi úriember. A gyerekek közül ő hasonlított a legjobban az apjára – ami azért a sors fintora, mert fattyú volt, MacGil egyetlen sarja, aki nem a törvényes feleségtől született, hanem egy olyan nőtől, akit a király rég elfelejtett. MacGil a királyné kezdeti tiltakozása ellenére ugyanúgy nevelte, mint törvényes utódait, azzal az egyetlen kikötéssel, hogy nem kerülhet trónra. MacGil ezt most őszintén fájalta, mert Kendrick volt a legkülönb férfi, akit valaha ismert, olyan fiú, akire csak büszke lehetett. Nála kiválóbb örököst nem találhatna.

Kendricknek a szöges ellentéte volt a mellette álló második fiú, aki viszont elsőszülöttnak számított a törvény szerint. A huszonhárom éves, sovány, horpadt arcú Gareth nagy barna szeme örökké járt ide-oda, a jelleme pedig nem is különbözhetett volna jobban a bátyjától. Természetében mindaz megvolt, ami hiányzott Kendrickből: az őszinte volt, Gareth titkolózó; az büszke és nemes, Gareth becstelen és álnok. MacGil, akit bántott, hogy nem szereti eléggé a saját fiát, többször igyekezett javítani a természetén, de valamikor Gareth kamaszkorában tudomásul vette, hogy javíthatatlan: ármánykodó, hataloméhes és a szó legrosszabb értelmében nagyravágó.

Gareth mellett állt MacGil másodszülött lánya, Gwendolyn. Nemrég töltötte be a tizenhatot, és a legszebb lány volt, akit az apja valaha is látott, a természete pedig még a külsejét is felülmúlta. Jószívű volt, nagylelkű, őszinte, egyszerű a legremekebb leányzó, akit a király ismert. E tekintetben Kendrickre hajazott. Gyermeki szeretettel tekintett apjára, aki a lány minden pillantásában érezhette hűségét. Büszkébb volt rá, mint a fiaira.

Gwendolyn mellett állt MacGil legfiatalabb fia, a tizennégy éves, önérzetes, bátor Reece, aki még csak most serdült férfivá. MacGil örült, amikor fölverték a légióba, és máris látta rajta, milyen férfi lesz belőle. Nem kételkedett benne, hogy egyszer majd Reece lesz a legkiválóbb fia, akiből nagyszerű uralkodó válik. De az a nap nem most van. Még túl fiatal és túl sokat kell tanulnia.

Vegyes érzelmekkel nézett végig négy gyerekén, a három fiún és az egy lányon. Büszkeségébe csalódottság keveredett. Ugyanakkor haragudott és bosszankodott, mert ketten nem voltak itt. Luanda lánya, a legidősebb természetesen az esküvőjére készül, és mivel egy másik királyságba megy férjhez, nem kell részt vennie az örökösök kiválasztásában. De a második törvényes fiú, a tizennyolc éves Godfrey sem jött ide, és MacGil dühös volt ettől a hányaveti magatartástól.

Godfrey kölyök kora óta olyan tiszteletlenséget tanúsított a királyság intézménye iránt, amiből látszott, hogy füttyöl rá, és nem akar uralkodni.

Végül kivágódott a súlyos tölgyfa ajtó. Bevonultak a királyi testőrök, magukkal vonszolva Godfrey-t. Hátba lökték, és amikor a királyfi betántorodott a terembe, a testőrök becsapták mögötte az ajtót.

Testvérei csak bámulták. Godfrey ápolatlan, borotvátlan, öltözetlen volt, és bűzlött a sörtől. Visszamosolygott rájuk. Pimaszul. Mint mindig.

– Halihó, apus! – rikkantotta. – Lemaradtam a muriról?

– Beállsz a testvéreid közé, és megvárod, amíg megszólítalak! Ha nem így teszel, istenemre, odaláncoltatlak a börtönbe a közönséges rabok mellé, és teljes három napig nem kapsz ételt, még kevésbé sört!

Godfrey kihívóan meredt az apjára. Pillantásában MacGil megérezett valami mélyen rejtőző erőt, valamit önmagából, egy szikrát, amely egy napon még jól jöhet Godfrey-nek. Abban az esetben, ha valaha is legyőzi önmagát.

Godfrey, mindhalálig dacolva kivárt jó tíz másodpercet, mielőtt engedelmeskedett, és odacammogott a többiekhez.

Amikor mindnyájan ott álltak előtte MacGil végignézett öt gyermekén: a fattyún, a hitványon, a korhelyen, a lányán és a legfiatalabb fián. Különös keverék volt, szinte el sem hitte, hogy mindnyájan tőle származnak. Most, idősebb lánya esküvőjén az a feladat vár rá, hogy ebből a társaságból válassza ki örökösét. Hogyan lesz képes?

És olyan fölösleges. Végére is élete virágjában van, még legalább harminc évig uralkodhat. Akármelyiket választja, lehet, hogy az évtizedekig nem lép trónra. Bőszítő ez az egész hagyomány. Apái idejében talán megfelelő volt, de most már nincs helye.

Megköszörülte a torkát.

– A hagyomány parancsára gyűltünk ma itt össze. Mint tudjátok, ezen a napon, legidősebb gyermekem esküvőjén, az a feladatom, hogy megnevezem örökösömet. A trónörököst. Ha most meghalnék, nem lenne alkalmasabb uralkodó anyátoknál. De országunk törvényei azt parancsolják, hogy a királyt valamelyik ivadékának kell követnie. Így most választanom kell.

Elhallgatott, töprengett. Nyomasztó csönd volt, a király érezte a várakozás súlyát. A szemükbe nézett, és mindegyikében mást látott. A fattyú rezignált volt, mert tudta, hogy nem őt választják. Az elfajzott szemében izzott a becsvágy, mintha természetesnek tartaná, hogy őrá esik a választás. A korhely kibámult az ablakon; őt nem érdekelte a dolog. A lánya szeretettel nézett rá, tudva, hogy ő itt nem számít, de akkor is szereti az apját; a legfiatalabb szintúgy.

– Kendrick, mindig igazi fiamnak tekintettelek. De országunk törvényei lehetetlenné teszik, hogy olyasvalakinek adjam tovább a hatalmat, aki nem a hitvesi ágyból ered.

Kendrick meghajolt. – Apám, nem is vártam, hogy ezt tedd. Én elégedett vagyok a sorsommal. Kérlek, ne hagyd, hogy ez megzavarjon!

MacGilnek fájt ez a válasz. Legszívesebben Kendricket tette volna örökösévé.

– Így négyen maradtok. Reece, te igazán remek legény vagy, a legkülönb, akivel találkoztam. De túl fiatal vagy ahhoz, hogy szóba kerülhess.

– Én is így gondoltam, apám. – Reece kissé meghajolt.

– Godfrey, te egyike vagy három törvényes fiamnak, mégis azt választottad, hogy sörházakban vesztegeted el a napjaidat a söpredék társaságában. Minden kiváltságot megkaptál ebben az életben, de valamennyit elutasítottad. Ha van nagy csalódás az életemben, az te vagy.

Godfrey pofát vágott, és kényszeredetten toporgott.

– Akkor gondolom, velem végeztél is. Visszamehettek a sörházba, apa?

Gyorsan, pimaszul meghajolt, azután sarkon fordult, és keresztültrappolt a szobán.

– Gyere vissza! – ordította MacGil. – AZONNAL! Godfrey rá se hederített. Továbbment, kinyitotta az ajtót, amely előtt két ór állt.

MacGil tajtékozott dühében. Az örök kérdőn néztek rá.

De Godfrey nem várt, hanem kitolakodott közöttük a fo lyosóra.

– Tartsátok vissza! – bömbölte MacGil. – Ne engedjétek a királyné szeme elé! Nem akarom az anyját még ezzel is elkéséríteni azon a napon, amelyen a lánya férjhez megy!

– Igenis, felség! – Az örök becsukták az ajtót, és Godfrey után siettek.

MacGil vörös arccal, zihálva próbált lecsillapodni. Ezredszer töprengett azon, hogy milyen vétkével érdemelt ki egy ilyen gyereket.

Végignézett a többi négyen, akik a sűrű csendben várakoztak. MacGil mély lélegzetet vett, összpontosítani próbált.

– Akkor csak ketten maradtok – folytatta. – Kettőtök közül választom ki utódomat. A lányára nézett.

– Te leszel az, Gwendolyn. A szobában halk sóhaj hallatszott; minden gyerek megdöbbsent, de leginkább Gwendolyn.

– Valóban ezt akartad mondani, apám? – kérdezte Gareth. – Gwendolyn akartál mondani?

– Apám, nagyon megtisztelsz – mondta Gwendolyn. – De nem fogadhatom el. Nő vagyok.

– Az igaz, hogy nő még sosem ült a MacGilek trónján. De elhatároztam, hogy ez alkalommal megváltoztatom a hagyományt. Gwendolyn, te vagy a legkoszosabb és legbátrabb nő, akivel valaha is találkoztam. Fiatal vagy, de ha Isten segédelmével nem egyhamar halok meg, és ha eljön az idő, elég bölcs leszel az uralkodáshoz. A királyság a tiéd.

– De apám! – kiáltotta Gareth hamuszürke arccal. – Én vagyok a legidősebb törvényes fiad! A MacGilek történetében a királyság mindig a legidősebb fiúra szállt!

– Én vagyok a király – felelte sötéten MacGil –, én diktálom a hagyományt.

– De ez nem tisztességes! – érvelt nyafogó hangon Gareth.

– Nekem kell királynak lennem. Nem a húgomnak. Nem egy nőnek!

– Fékezd a nyelved, fiam! – harsogta MacGil. Reszketett dühében. – Meg merészeled kérdőjelezni az ítélőképességemet?

– Nem érek annyit, mint egy nő? Ezt gondolod rólam?

– Döntöttem – felelte MacGil. – Tisztelni fogod a döntésemet, és engedelmeskedsz neki, mint a királyságom összes többi alattvalója. Most pedig távozhatsz!

Gyerekei gyorsan meghajoltak, és kisiettek a szobából. Gareth azonban megállt az ajtónál, mert nem tudta rávenni

magát a távozásra. Ott maradt, és magányosan nézett szembe az apjával. MacGil látta a csalódottságot a fia arcán. Nyilvánvalóan arra

számított, hogy ma a nevét fogja hallani. Mi több: ezt akarta. Minden áron. Ami a legkevésbé sem lepte meg MacGilt. Épp ezért nem őt választotta.

– Miért gyűlölsz, apám? – kérdezte a fiú.

– Nem gyűlöllek. Csak nem talállak alkalmasnak a királyságom kormányzására.

– Miért? – erősködött Gareth.

– Azért, mert annyira akarod.

Gareth arca bíborba borult. MacGil láthatólag tükröt tartott elébe. A király a fia tekintetét figyelte, és olyan lángoló gyűlöletet látott benne, amelyet sohasem tartott lehetségesnek.

Gareth egyetlen további szó nélkül kiviharzott a teremből, és bevágta maga mögött az ajtót.

MacGil megborzongott a dörgő visszhangtól. A fia szemére gondolt, arra a veszett gyűlöletre, amelyet még az ellenségeinél sem tapasztalt. Ebben a pillanatban eszébe jutott Argon kijelentése, hogy a veszély közel van.

Lehetséges, hogy ennyire?

Hatodik Fejezet

Hor minden erejét beleadva rohant keresztült a hatalmas arénán. Mögötte, szinte a sarkában, az örök léptei dobogtak. Káromkodva kergették a fiút a forró, poros téren. Előtte ott voltak a légió tagjai és újoncai, több tucat fiú, éppen olyanok, mint ő, csak idősebbek és erősebbek. Kiképzésen vettek részt, gyakorolták a különböző alakzatokat, néhányan dárdát hajítottak, mások gerelyt vetettek, ismét mások a lándzsafogást gyakorolták. Távoli célpontokkal dolgoztak, és ritkán hibáztak. Ezek voltak Thor versenytársai, és félelmetesnek tűntek.

Több tucat igazi lovag is volt a gyakorlótéren, az Ezüstcsapat tagjai: széles félkörben állva figyelték az edzést, felmérték az utánpótlást, eldöntötték, ki marad, kit küldenek haza.

Thor tudta, hogy bizonyítania kell, kedvező benyomást kell tennie ezekre az emberekre. De hogyan? Száguldás közben vadul törte a fejét. Semmiképpen nem hátrál meg!

Mások is észrevették, ahogy rohan a téren. Néhány újonc abbahagyta, amit csinált, és a rohanó alakot bámulta. Egyes lovagok is követték a példájukat. Alig pár perc alatt Thor lett a figyelem középpontja. Értetlenül nézték, alighanem azon kellett gondolkozniuk, ki rohan itt az ő gyakorlótérükön, nyomában három őrrrel. Thor nem így képzelte el a hatáskeltést. Egész életében arról álmodott, hogy belép a légióba, de azt nem gondolta, hogy ez így fog megtörténni.

Még nem jött rá, mit tegyen, amikor valaki más eldöntötte helyette. Egy nagydarab újonc meg akarta állítani, hogy ezzel szerezzen jó pontokat. A magas, vaskos izmú legény majdnem kétszer szélesebb volt Thornál. Fölemelte a fakardját. Thor látta, hogy azzal akarja leütni. Ezzel csúfot űz belőle az egész aréna előtt, ugyanakkor előnyre tesz szert a többi újonccal szemben.

Ettől méregbe gurult. Semmi baja ezzel a fiúval, az mégis beleártja magát az ő dolgába, csak hogy kiemelkedhessen.

Ahogy közelebb ért hozzá, egyszerűen lenyűgözte a fiú nagysága: toronyként magasodott föléje, szeme fenyegetően villogott elő a homlokába hulló, kócos, fekete fürtök közül, és mindehhez olyan széles és szögletes álla volt, hogy az már hihetetlen. Thor nem tudta, hogyan juthatna át ezen az akadályon.

A fiú rárohant a fakarddal, és Thor tudta, hogy ha nem cselekszik villámgyorsan, mindjárt leütik.

Ösztönei átvették az irányítást. Gondolkodás nélkül kapta elő a parittyát, és egy kővel megcélozta a fiú kezét. Eltalálta, és éppen akkor verte ki a kardot a kezéből, amikor lecsapott volna. A fegyver a levegőbe repült, a fiú üvöltve markolásztta a kezét.

Thor nem pocsékolta az időt. A pillanatot kihasználva támadásba lendült, a levegőbe pattant, és szegycsonton rúgta ellenfelét. Ez a legény azonban olyan izmos volt, hogy úgy érezte, mintha egy tölgyfába rúgott volna. Mindössze néhány ujjnyit dőlt hátra, viszont Thor lendülete kifogyott, és elesett, épp a fiú előtt. Ennek rossz vége lesz, gondolta, miközben nagyot puffant a földön. A füle csengeni kezdett.

Igyekezett feltápászkodni, de a fiú megelőzte. Belemarkolt az inge hátába, és elhajította. Thor hasra érkezett, arccal a porba.

Addigra a többiek körbeállták őket. A fiúk hangosan éljeneztek. Thor elvörösödött szégyenében.

Fel akart tápászkodni, de a másik újonc túl gyors volt. Már is ráugrott, és a földhöz szögezte. Mire Thor észbe kapott, már birkóztak is, Thor ellenfele olyan nehéz volt, akár az ólom.

Fojtottan hallotta a körben álló újoncok kiabálását. Érzett a hangjukon, hogy vért akarnak látni. Fenyegetően vicsorgó ellenfele kimeresztette a hüvelykujjait, azután célba vette Thor szemét. Ez hihetetlen! Tényleg bántani akarja őt? Hát ennyire ki akar emelkedni?

Az utolsó pillanatban félrefordította a fejét. A célt tévesztett hüvelykujjak a porba fúródtak. Thor élt az alkalommal, és kigurult alóla.

Felpattant, szembenézett a másikkal, aki ugyancsak felállt, és máris támadott, Thor arcát akarta eltalálni, ő azonban az utolsó másodpercben félrehajolt. Érezte, ahogyan meglegyinti a bőrét a szellő, és megértette, hogyha a fiú eltalálja, eltörte volna az állcsontját. Hasba öklözte a fiút, de semmit sem használt.

Ekkor, mielőtt észbe kaphatott volna, a fiú az arcába vágta a könyökét.

Thor hátratántorodott, és megpördült az ütéstől. Mintha kalapáccsal találták volna el. A füle zúgni kezdett.

Miközben levegőért kapkodott, a fiú ismét támadott, és keményen mellbe rúgta. Thor hangos puffanással hanyatt esett. A többiek éljeneztek.

Szédelegve akart felülni, ám a fiú megint támadott, ismét az arcára célozva. Thor visszakerült a földre, és ezúttal nem bírt felállni.

Fektében hallgatta a többiek fojtott éljenzését. Érezte az orrából folyó vér ízét, érezte, ahogy az arca felpuffad. Felnyögött fájdalmában. Láttá, hogy a nagydarab fiú vissza akar térni a barátaihoz, hogy biztosra vett győzelmét ünnepelje.

Szerette volna feladni. Ez a fiú valóságos óriás volt, hiába küzdött volna vele, és már nem bírt volna elviselni ennél is több verést. De valami tovább hajtotta. Nem veszíthet. Ennyi ember előtt semmiképp.

Ne add fel! Kelj föl! Kelj föl!

Valahogy összeszedte az erejét. Nyögve arrébb gurult, négykézlábra állt, és lassan feltápáskodott. Alig látott bedagadt szemével. Véres arccal, zihálva nézett a fiúra, és fölemelte az öklét.

A nagydarab legény rámeredt. Hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Lent kellett volna maradnod öcskös! – fenyegette, és elindult vissza Thor felé.

– ELÉG! – kiáltotta egy hang. – Elden, állj le!

Egy lovag lépett kettejük közé, és a kezét kinyújtva megállította a Thorhoz közeledő Eldent. A tömeg elhallgatott, mindenki a lovagot nézte: láthatóan olyan ember volt, aki igényt tarthatott a tiszteletre.

Thor áhítattal bámulta a lovagot, akit első látásra rokonszenvesnek talált. Magas, széles vállú, szögletes állú, fiatal férfi volt, húsz egynéhány éves. Ápolt, barna haját rövidre nyíratta. Első osztályú, fényes, ezüst gyűrűvértjén a sólymot, a MacGil dinasztia címermadarát viselte. Thor szája kiszáradt: egy királyi herceg állt előtte! Alig tudta elhinni!

– Halljam a magyarázatot, fiú! – mondta a lovag. – Miért rohantál be hívatlanul a gyakorlóterünkre? Mielőtt Thor válaszolhatott volna, berontott a körbe a három királyi ajtónálló. Ziháló vezetőjük Thorra bökött.

– Nem engedelmeskedett a parancsunknak! – kiáltotta. – Vasra verem, és a király börtönébe kerül!

– Semmi rosszat nem csináltam! – tiltakozott Thor.

– Nem azt tetted éppen? – ordította az őr. – Nem rontottál be hívatlanul a király birtokára?

– Én csak egy lehetőséget akartam! – felelte Thor és könyörögve nézett az előtte álló hercegre.

– Csak egy lehetőséget, hogy beléphessek a légióba!

– Ez a gyakorlóter csak azoknak való, akiket már fölvettek, öcskös – felelte egy nyers hang.

Egy harcos lépett a körbe, széles vállú, köpcös, az ötvenes éveiben járó férfi. A feje kopasz volt, de kurta szakállat viselt, és egy forradás keresztelte az orrát. Hivatásos katonának látszott: vértjének rangjelzéséből és a mellén viselt arany jelvényből arra lehetett következtetni, hogy ő volt itt a parancsnok. Thor szívverése meglódult. Ez egy tábornok!

– Nem vettem be, nagyuram – mondta. – Ez igaz. De életem álma, hogy itt legyek. Csak egy esélyt kérek, hogy megmutassam, mire vagyok képes. Legalább olyan jó vagyok, mint bármelyik újonc. Csak egy esélyt adj, hogy bebizonyíthassam. Kérlek! Mindig arról álmodtam, hogy benne leszek a légióban!

– Ez a küzdőtér nem álmodozóknak való, fiam – felelte érdesen a parancsnok. – Ez a harcosoké. Nincs kivétel a szabályaink alól: az újoncokat kiválasztják.

A tábornok biccentett. Az őrpapancsnok közelebb lépett a bilincessel. Ám a királyi címerrel ékes lovas váratlanul előrelépett, és kinyújtott kézzel megállította a strázsát.

– Talán ez alkalommal kivételt lehetne tenni – szólalt meg.

Az őr elhűlt, nyilvánvalóan tiltakozni akart, de a királyi család tagja iránti tisztelet nem engedte.

– Csodálom a lelkesedésedet, fiú – folytatta a lovas. – Mielőtt kidobnánk, látni szeretném, mire vagy képes.

– De Kendrick, a szabályok...! – zúgolódott a tábornok.

– A királyi család hozza a szabályokat – felelte szigorúan Kendrick –, és a légiónak a királyi család parancsol.

– Apád, a király parancsol nekünk, nem te! – vágott vissza kihívóan a tábornok.

Patthelyzet volt, a levegő megtelt feszültséggel. Thor alig bírta elhinni, hogy ő gerjesztette.

– Ismerem az apámat, tudom, mit akarna. Azt akarná, hogy

adjunk egy esélyt a kölyöknek. És pontosan ezt fogjuk tenni. A tábornok néhány feszült pillanat után meghátrált. Kendrick a fiúhoz fordult, tekintetük összekapcsolódott.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.